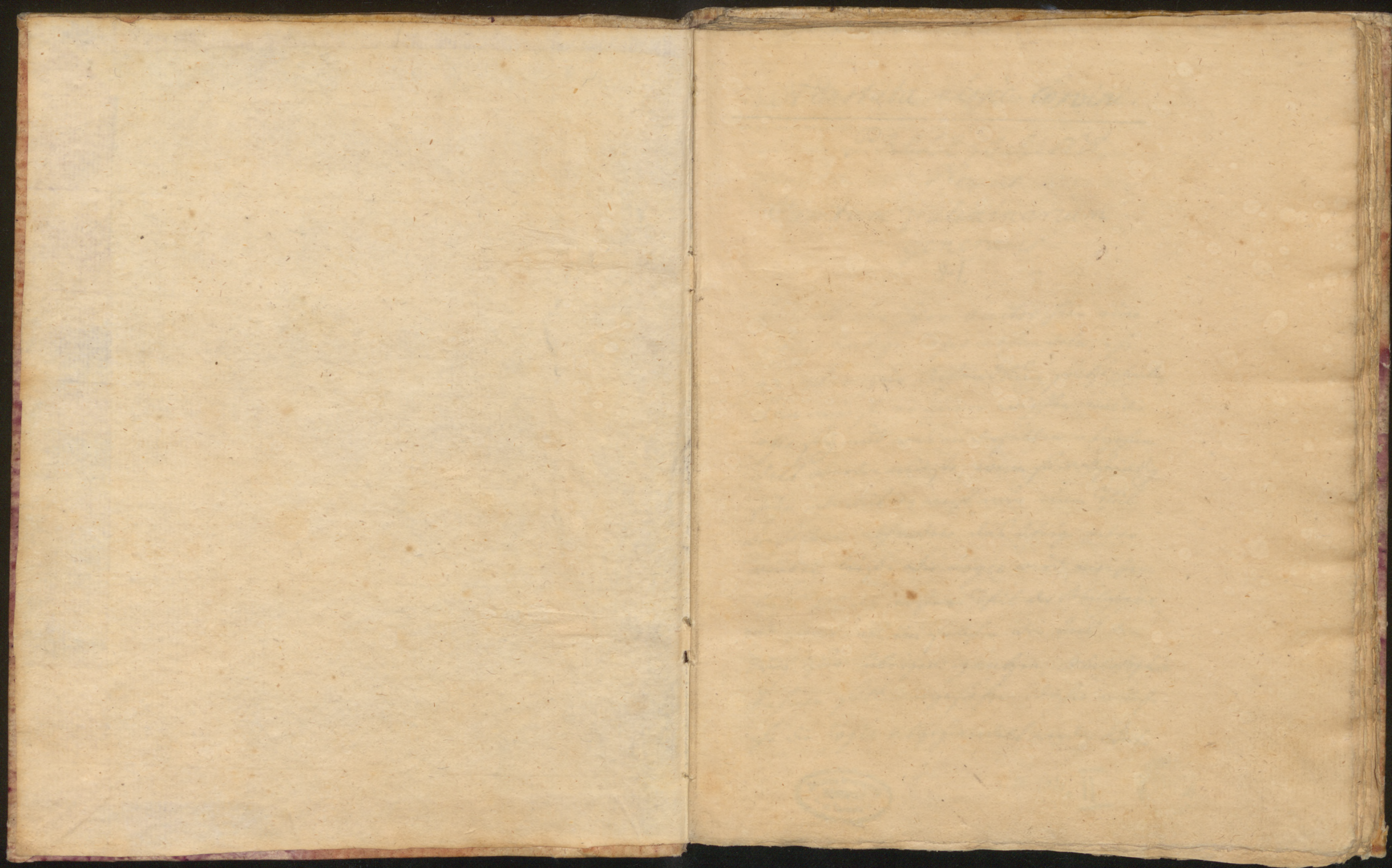

2
VI II

1
Adnotata in logic. Corvini.

PROLEGOMENA,

Nexus

Capitulum preliminarium
generalis.

§. 1.

Ich will der Herr Autor für eine
unabhängige Logik abhandeln, und
er aber zur Abhandlung selbst
kann nicht er zu wissen, was die
Logik ist und was in derselben
abgehandelt werden müßte, wenn sie
unabhängig
fragen, damit er nicht nur eine
derselben abhandelt das übrige
unabhängig liegt. In Logik wird
philosophie als die Wissenschaft
und gewiss als eine solche aber
über die übrigen gänzlichen
Philosophie
begriffen soll untersucht. Insofern
ist die Logik abgehandelt werden
kann

R. 172. II

Adnotata in log. Corvini

zunächst gezeigt werden, was von der
philosophie sich um den in die Philo-
sophien Lehrbuch handeln, oder was
sonst die Logik welche auf die Philo-
sophien ist Lehrbuch werden kann.

Die Philosophie soll ein habitus in-
quisitionis philosophicae sein, d. h.
müßte zuerst gezeigt werden, was
habitus, was cognitio philosophica
sich. cognitio philosophica soll ein-
quisitio rationalis sein, oder welche eine

bestimmte Gattung der Lehrentscheidungen
müßte, d. h. die müßte zu erst von
den Lehrentscheidungen überführt werden
aus der Gattung der Lehrentscheidungen zur
Lehrbuch werden, hinc cap. III. v. 20.

sonst, obwohl wenn wir bedenken die,
von haben schließlich müßten wir zuerst
wissen wir ob mit den Lehrentscheidungen die
Lehrbuch sich.

2
Adnot. ad Corvini Logicam.

und d. h. die Lehrentscheidungen auf eine gewisse
Art werden die sich müßten die
Lehrbuch der Lehrentscheidungen über die Lehrentscheidungen
abgeleitet, d. h. müßten zuerst von me-
thode gefordert werden. (Hinc
Cap. II.) Allwo zunächst gezeigt wird, wie
es mit der Lehrentscheidungen sich
Lehrbuch werden müßte, d. h. überführt werden
sollte, so müßten wir mit zunächst
ein principia Lehrentscheidungen, woraus
es gezeigt werden kann; d. h. aber
müßten sich die Lehrentscheidungen, d. h.
aus der Psychologie gewonnen zu
werden, d. h. müßten zuerst diese
principia gezeigt werden hinc Cap. I.

§. 2 ad Cap. I. ad §. 1-20 aut.

Es sollen also ein die principia Lehrentscheidungen
Lehrbuch werden, woraus wir die Lehrentscheidungen
erhalten können, was von der facultate
erhalten können, was von der facultate
erhalten können, was von der facultate

Ad nos. ad Corvini Log.

Es will der Hr. autor zweytelig d. l.
wegen sich zeigen
1. daß mit einer facultas cognosci-
tiva zu thun.
2. die d. selbe facultas cognoscitiva
bey sich selbstem sey.
Das erstere ist mit einer facultas co-
gnoscitiva zu thun, zeigt der Hr. au-
tor am d. 1. - 2. b. so d. zweite ist
aber zeigen, wenn er nicht zeigt, daß
eine wündelich etwas vorkommt. Die
vorkommend, wündelich etwas wenn wir nicht
Gedanken davon haben, ist es nicht
wenn er nicht zeigen könnte, daß wir
perceptiones von Dingen hätten, die aber
mit der apperceptione verbunden, wären.
Die Kommen nicht zu, wenn wir nicht
zeigen könnten, daß mit einer D. l. ge-
hen, und diese wenn etwas in
nicht wäre, daß es ist nicht bewiesen.

Ad nos. ad Corvini Logicam.

Ist es nicht wenn wir nicht wündelich
vorkommend zeigen nicht bewiesen. Die
bewiesen, nicht aber wündelich eine andere
Dingen, wenn wir nicht vorkommend zeigen
eine in vorkommend nicht bewiesen, können. Die
können, ist es, wenn wir nicht mit nicht
apperceptione vorkommend, wenn nicht
nicht mit nicht apperceptione, wenn nicht
perceptiones davon hätten, diese Kommen nicht
zu wenn eine representationen hätten
dieser ist es ist der Hr. autor zu
bewiesen. Er zeigt, daß am d. 1. und
am d. 2. und apperceptione zeigen zeigen,
d. 2. und representationen zeigen, d. 3. 4. daß
nicht representationen und perceptiones
zu können. d. 5. b. und Dingen wenn in
vorkommend nicht bewiesen, ist es, und das
wündelich Dingen nicht bewiesen, d. 8. 9. und
apperceptione und conscientia zeigen und
daß nicht die selbe zu können, wenn nicht

Annot. ad logic. Corvini.

quae representatio stricte dicta

est. Schol. 1. Definitur alias representa-
tio stricte dicta, quod sit de-
lineatio in simplici, quae defini-
tio plane convenit cum nostra.

Delineatio enim est expressio va-
riorum aliorum in aliqua re,
hinc perinde est, si dicis, repre-
sentationem esse delineationem,
vel expressionem variorum ali-
cuius entis.

Schol. 2. Sunt qui negant dari posse
definitionem de representatione
dicens: si definitio de represen-
tatione formanda est, tunc ne-
cessario representationem de
illa habere debemus, quoniam
qui aliquid definire cupit eju-
dem definiendi representationem
habeat oportet.

5
Annot. ad Corvini Logicam.

Primo representatio de represen-
tatione habenda est, antequam sci-
rem quid sit representatio. Sed hi
forte refutantur. Etenim si concludunt,
quia representationem, de representa-
tione definienda habere debeo, hinc
antea scire debeo, quid sit representa-
tio, antequam definitionem de
illa formavi, tunc consequentia falsa
est. Plus enim concluditur ex promissis
quam quod in illis est. Verum
est, nos si representationem defini-
re cupimus, h. e. si distinctam et
completam notionem de ea acquirere
cupimus, quod nos nobis illam repre-
sentare debeamus. Sed nondum con-
sequitur nos scire debere, ^{ante} quid sit
representatio. Cognitio enim clara
hic iam sufficit, ex qua notio

Ad nos. ad Log. Corvini

distincta evolvi potest, porro per instantiam refutari possunt, dicendo, si haec illorum dubia vera sunt, tunc eadem ex ratione nihil definiti possent, quoniam semper requiritur definiendi representatio, antequam illud definire possumus. Hinc semper etiam sciendum est definiendum, antequam illud scire, hinc nullum plane objectum definiiri potest, quod absurdum.

§. 4. ad §. 8. Actus.

Id vobis distinguenda est haec consentia metaphysice sumpta a consentia morali, quae iudicium de moralitate actionum est, nequa pars est actus, quo res distinguimus, quae etiam consentia logica metaphysica dicitur.

§. 5. ad §. 13. Actus.

Actus definitionem cogitationis

Ad nos. ad Log. Corvini

esse realem et generalem non nominalem, quae si esset abundans foret, ab terminum perceptionis cogitativa eam in apprehensione involvitur.

§. 6. ad §. 19. Actus.

Hinc ad contradictionem requiritur

- 1) ut simul aliquid affirmetur et negetur.
- 2) ut de uno eodemque affirmetur et negetur aliquid.
- 3) ut idem sit, quod affirmatur et negatur.

Contradictio, cui illa requisita competunt, vera dicitur, cui opponitur apprensus, quae non habet illa requisita.

Schol. Sumitur contradictio apprensus etiam alio significato, ubi scilicet denotat contradictionem veram, quae immediate patet, i.e. talem

Ad nos. ad Log. Corvini

De qua immediate cognosci potest, esse contradictionem, cui opponitur contradictio latens, que non immediate cognosci potest.

§. 7 ad §. 20.

Ita ut quid quod possibile est et quatenus possibile non potest involvere contradictionem, contra quid quod impossibile est et quatenus impossibile est eatenus semper involvit contradictionem.

Cor. I. Omnis veritas est possibile per se. hinc nulla veritas potest involvere contradictionem, nec una veritas alteri repugnare potest.

Cor. II. Contra vero omnis falsitas est impossibile per se. hinc omnis falsitas involvit contradictionem per §. 2 aut.

Corol. III. Quod quid ergo veritati demonstrata repugnat, falsum sit oportet.

Ad nos. ad Log. Corvini

7
Ioh. ex Cor. 1. et 3. intelligi potest veritas axiomatis Leibnizii, quod Theodicee suo proposuit, nihil veritati demonstratae repugnare potest.

§. 8. ad §. 26. 39 et 44.

Leibnizius patitur auctor vocari quod sub facultate cognoscitiva ad deum non ubi fuerit esse et ibi non ibidem existens, und non verum, et non unum desolatum. Alibi non vero verum, hinc est subter seu contra obliquum ubi non abstractum, dicitur ubi quod danda si non contra quod obliquum dicitur subter sensationes ubi non abstractum, dicitur subter imaginationes, ubi quod ubi auctor, ubi ubi non ubi sensatione und imaginatione existens, und dicitur ubi desolatum ad deum. Sensationes vero cogitationes presentium.

Annot. ad Corv. Loguam

continuitur per substantiam, infra de
reflexio, infra gignit ad auctor §
45. §. Wir unsere attention auf diese
Art continuation, hinc §. 46. §. 47
§. 48. de reflexione et aucto
und wir also reflectum hinc. In
dum ab §. 49. wir auf diese reflectio
om hinc, §. 50. wir in dicitur quod
hinc, §. 51. wir mit einander
liberum hinc, §. 52. wir dicitur quod
om pariter, §. 53. gignit ad §.
§. 54. §. 55. §. 56. §. 57. §. 58. §. 59. §. 60. §. 61. §. 62. §. 63. §. 64. §. 65. §. 66. §. 67. §. 68. §. 69. §. 70. §. 71. §. 72. §. 73. §. 74. §. 75. §. 76. §. 77. §. 78. §. 79. §. 80. §. 81. §. 82. §. 83. §. 84. §. 85. §. 86. §. 87. §. 88. §. 89. §. 90. §. 91. §. 92. §. 93. §. 94. §. 95. §. 96. §. 97. §. 98. §. 99. §. 100.

10
Annotata ad Corv. Loguam.

est gignit aucto, ab abstractio
§. 51. §. 52. §. 53. §. 54. §. 55. §. 56. §. 57. §. 58. §. 59. §. 60. §. 61. §. 62. §. 63. §. 64. §. 65. §. 66. §. 67. §. 68. §. 69. §. 70. §. 71. §. 72. §. 73. §. 74. §. 75. §. 76. §. 77. §. 78. §. 79. §. 80. §. 81. §. 82. §. 83. §. 84. §. 85. §. 86. §. 87. §. 88. §. 89. §. 90. §. 91. §. 92. §. 93. §. 94. §. 95. §. 96. §. 97. §. 98. §. 99. §. 100.

Adnotat. ad Corv. Log.

Quid si dicitur in omni statu quod abstractum, sicut dicitur in statu...
...
ad §. 12. §. 51.

Quid quid de aliquo affirmatur
id de eo predicari dicitur. Jam
cum certitudo sit affectio entis
vi cuius oppositum alioquin de
ipso predicari nequeat, hinc cum
certitudine aliquid de aliquo pre-
dicatur, si ita de ipso affirmatur
ut oppositum stare nequeat. Quod
igitur certum, quid ve vice-
sum sit, patet.

Adnot. ad Corvini Logicam.

§. 52.

De ente

vel aliquid cum certitu- vel non.
dine predicari potest, in determinatum.
ens determinatum. huc spectant omnia
et. Cuius fuit orator, tunc futura contingentia.
illud quod orator sit, cum
certitudine de oratore
predicari potest etatenus dicitur de-
terminatum.

vel omnia que de ^{minus}
illo predicantur cum ens universale.
certitudine predicari
possunt.
ens omnimode de-
terminatum. individuum
ens singulare.

Cor. 1. Quatenus ergo aliquid
cum certitudine de ente predicari
potest, etatenus etiam ens deter-
minatum est, et quatenus omnia
cum certitudine de eo predicantur

Ad not. ad Corvini Logi:

atenus omnimode determinatum
est, et individuum est singulare
dicitur.

Cor. II. Nunc ad individuum constitu-
endum omnia pertinent, quae de
ipso predicantur, ergo etiam illa
per quae ab aliis diversum est,
Iam illa, quibus unum est ab
altero diversum est, de altero
predicari nequeunt Ergo nec
individuum, quatenus indivi-
duum est, de pluribus predicari
potest, cum sui multiplicati-
one, contra vero est unives-
sale de pluribus predicari potest.

12
Not. ad Corvini Logicam.

ad d. 11. 5-53.

si scilicet enti

Quid quid enti competat
E. etiam in ente cognosci potest.

vel de ente per se
cognosci possunt
affectio interna
seu quae aliter, nota
characteres.
v.c. quod anima intel-
lectus competat, per se
de ipsa, quae spiritu po-
test cognosci et est
affectio interna seu qualitas.

vel non.

Ergo si de ente cognosci debent
ad aliud referenda sunt et
assumpto alio, demum cognosci possunt

relatio, praedicata relativa

v.c. prioritas, superioritas, ordo
spatium, tempus et alia.

vel rei soli
competant adfe-
ctiones seu caracte-
res proprii
v.c. omnipotentia soli
deo competat.

vel minus.

communes
v.c. intellectus
et affectus omnia
spiritibus communis.

vel non.

vel per illas esse
ab omnibus aliis distingu-
i potest.
Characteres suffi-
cienter. huiusmodi sunt omnia
attributa communia. v.c.
licet per attributa propria
ut omnipotentia dei. licet enim fuisse creatorem id insuffi-
ciens characteres est, competere enim et deum operari et laborare
a quibus per illum non potest distinguere.

vel semper enti competant
characteres perpetui
v.c. quid mutationes animae propriae
repondeant mutationibus cor-
poris propriae organici.

vel minus

temporarii. v.c. quod aliquis consul
Romanus scilicet dignus non
velutis competebat. item dignitas
Procuratoris Academiae Amstelredamensis
suffraganeus missus in Loretis.

Ad notat. in Corvini logicam

Es sind auch noch in Thando etwas
von den Logik Leuten, welche aber nicht
etwas probieren, diese zeigt in §. 77.
was probare und probatio sey. Nun
zeigt sich aber auch, dass es zwei prin-
cipia und causas von etwas sey.
Leuten, diese sind entweder so beschaffen,
dass sie nicht weiter bewiesen werden,
oder es sei gar nicht bewiesen werden
können. die ersten heißen principia
indubitata, und sind absolute
prima hinc §. 78. sind etwas
und indubitatis principis sey
geleitet, so wird demonstrirt,
diese zeigt die A. §. 79. und demon-
stration sey, woraus in §. 80. noch
ein consuetarium gezogen sey.

Caput II° de
Methodis variis

Ad not. in Corvini logicam.

praesertim

De Demonstrativa.

§. 18. ad §. 81.

Thomsoni autem de principia de qua ymportat,
welche nicht zu der Logik der Drey Bücher
sollen, so müssen wir nun untersuchen
wie diese principia angewendet werden
sollen. Es ist hier gezeigt worden, dass
uns facultas cognoscitiva gebühren.
und wie dieselbe beschaffen sey. Es
müsste daher nun untersucht werden,
wie wir uns für die gefundenen yoffordunt
einmalen angewenden sollen. dardurch
wäre dass die gefundenen mit einander
angewendet werden, welches bewiesen unter
demselben, und diese giebt die metho-
dum ab. Es müsste daher nun de
methode yoffordunt werden. In ein
dieser nun getroffen ist, woraus die

Adnot. ad Corvini Logiam.

Leuf. Quoniam notis est species idearum,
hinc omnia quae de ideis valent, valent etiam
de notionibus, atque proinde notiones eodem modo, ut
ideae possunt subdividi, modo proinde, notiones ponat.

ad §. 72 ad §. 7. Leuf. 1.

Triplex finis analysis ideae cogitari potest, prioris
duos ostendit in libel, tertius est, ubi analysis idearum
essentiae gratia suscipimus, partim quo vires nostras
pervestigemus, partim vero quo habitum in analysis ide-
arum acquiramus, quippe qui omnibus maxime
necessarius est, qui in demonstrationibus parandis esse
prompti cupiunt. Hinc si hunc finem nobis propo-
simus, tunc nunquam sane nimis progredimur, sed
quousque vires nostras permittunt, eo usque analysis potest
esse institui; Illud tamen non negandum est, nos aliquan-
do subsistere debere, partim quia definitudinem intellectus
nostri ad ideam usque simpliciter progredi non possumus, par-
tim vero quoniam quid quid cogitamus sub terminis eo-
gitamus; Hinc subsistendum ubi termini deficiunt.

§. 8. ad §. 82 - 129.

Subjuncto suba vir gossen veri et unit deam ideam felle
Loyfunden froy, et froyth qel vls am vno factu vir et dnu
fangum, subvir felle Ideae fuidet. Dufon. Dufon fuidet
Ideae ipse sensus 2) per abstractionem. 3) per arbitra-
riam combinationem. founiftr vls am vno inda
funder gossendel vrunder, vno Regula vrunder

Adnot. ad Corvini Logiam.

verden, vi cui Logiam, dufon vno qd vrbuften
suba vno vir qd dda golungu felle. Dufon
ver vno per arbitriam combinationem dnu, vno per
abstractionem d dufon dnu vno per sensus vrbuften felle,
per infra demonstranda ipse vno dnu vno per sensus vrbuften
vno vno dnu per abstractionem d dufon dnu vno per
arbitriam combinationem d dufon dnu vno vno.
Dufon gossit dnu vno §. 82 - 88. Dufon vno per sensus
§. 88 - 120 Dufon vno per abstractionem d dufon §. 120 - 129
Dufon vno per arbitriam combinationem d dufon vno
felle vno vno vno. §. 9. ad §. 85. Leuf. 11.

Ponatur etiam de objecto singulari quodam for-
malem esse definitionem seu notionem definitam
illiusque veritatem examinandam, tunc illud quidem
verum est, nos notionem nostram non posse ad plura
eiusdem nominis objecta applicare, atque videre utrum
in illa quadret nec ne? (per hyp.) Hinc si invenienda
est atque examinanda ejusdem veritas, alia via in-
venire oportet, Hinc notet velim sequentia.

- 1) Attende ad omnia varia, atque investiga, quid te movent,
huius rei hoc nec aliud nomen imponenti, illa ratio
denominatiouis statim tibi indicet attributum proprium
entis nisi nomen falsum imponitur sit.
- 2) Ne autem peregrinae notioni tuae immisceas ita procede,
sume omnia varia, quae de ente cognoscere potes, et vide
utrum nomen entis remaneat nec ne? Separatim unum

Adnot. ad Corvini Logicam.

post aliud cogitando. Si prius tunc certe illud nomen non pertinet ad hanc rem constituendam, atq; adeo attributum proprium. Erat, hinc ex notione ^{re} rejiciendum, si posterior tunc pertinet ad ens constituendum atq; adeo attributum proprium fiet, ex quo notio formanda erit.

b) Si pauca tantum varia entis cognoscere poteris, atque hinc facile unum ex illis omitti potest, quod tamen maxime necessarium est, vel etiam alia pro attributis propriis haberi possent. tunc,

a) statum entis mutari cogita, atq; attende utrum omnia adhuc ipsi competant, quae in notione tua deprehenduntur, nec ne? Si posterior contingat, omitte ex notione, quae entis in hoc statu non competunt, et sic perge quam diu poteris.

b) attende numne in hoc statu entis mutato aliquid cognoscas de ipso, quod antea non cognovisti, illud inferas notioni tuae, atque statum entis iterum mutari cura, et vide utrum illud quod detegisti etiam in hoc statu entis competat nec ne? Si prius, retine, si posterior, omitte iterum ex notione, et sic perge cum omnibus predicatis entis, quae notionem tuam constituunt. Et sic notio tua legitima fiet.

c) Si tibi non contingat entis statum mutare, tunc attendendum, anne ipsum ens statum suum mutet aut per aliud ens fiat, et tunc dicitur ad regulam ^{formae}

adnot. ad Corvini Logicam.

Si vero nec hoc contingat, tunc.
D. Sumas entis appropositi, illiusque notio remi-
venire ad labora, et tunc compara eandem cum
altera, et vide utrum omnia sibi repugnent nec ne?
Si prius itid em vera erit notio; si posterior emen-
danda per hunc modum, ut sic ea omittatur
ex notione prioris, quae notioni posteriori repugnat.
Si nec hoc tibi contingat, tunc certe vix ac ne
vix quidem legitimam invenire poteris notionem.
§. 10. ad §. 88.

Ex hac ipsa resolutione problematis patet veritas
definitionis de abstractione logica strictius sic dicta,
quam supra §. 15. ad adn. 1. 55. Proleg. stabilimus.
§. 11.

Atque de predicamentis sive Categoriis doctrinam
inter palmaria praeferunt omnes Logici veteres, quippe
qui quid quid de notionibus formandis atq; inveni-
endis percipiunt ex illa desumunt, ut adeo tota
doctrina nihil aliud quam precepta de ideis for-
mandis tradat. De origine hujus doctrinae ipsi
inter se disputant Logici veteres. Quintif. lib. III. cap.
7. Gam. c. 7. Aristotelem quidem autorem nominat,
negant alii, neque enim de numero predicamentorum
conveniunt, alii enim decem numerant, quae
plurimorum est sententia. Conf. dot. Reiponci

Adnot. ad Corvini Logicam.

Sam. Proferri, Tobiasi Exhardi, aliorumq[ue] ^{non}
Logicas de predicamentis. Alii se[ntentia]m predicata
tantum statuant, uti Molduis in Logica sua.
Sic controversia inter veteres octa est, an talia debe-
ant esse predicamenta, quod sententia, aut potius
toti, quod sunt respectus extrinseci?
§. 12.

Quod originem predicamentorum concernit, de hoc illud
notes velim, Architam Parentinum decem predica-
menta a Pythagora proceptore accepisse, Aristotelem
verum deum in ordinem digessisse, atq[ue] certa ratione
aut methodo pertractasse, hinc haec ex ratione Aristo-
teles inveniendi huius doctrinae nominatur, quae
proprie tamen Pythagore adscribenda est. Ceterum
utrum Aristoteles ipse an a liis illi tractati sui
categoria nomen inpropre, incertum est, deduc-
endum esse hoc verum a καρυγγία, quod
proprie accusa significat, hinc καρυγγία idem
est ac accusatio. Ratio denominationis haec:
predicamenta sunt series cogitationum et idearum
subordinatarum, hinc consequenter ideis inferi-
oribus et superioribus (§. 103. aut.) tam superiores
de inferioribus predicantur, hinc ex superiorum ide-
arum conditione inferiorum conditio cognosci,
potest, ut adeo idae superiores inferiorum na-
turam aperiant atq[ue] declarent. Quam autem

22
Adnot. ad Corvini Logicam.

καρυγγία accusare, seu de aliquo aliquid
predicare significat, hinc nomen καρυγγία a
Βακτιο, recte predicamentum vertitur. conf. Fonseca
Lib. V. Metaph. cap. VIII. Sect. 2.

§. 13.
Predicamentum est series idearum subordina-
tarum §. 102. utriusq[ue] igitur idearum subordinatarum
series adert, ibi predicamentum adit oportet. Hinc
tot sunt predicamenta, quod series idearum sunt subor-
dinatarum.

Cor. 1. Quam igitur de quovisq[ue] objecto series idearum
subordinatarum cogitari possit, hinc de quovisq[ue]
objecto predicamentum aliquod formari potest.

Cor. 2. Exinde diiudicari potest controversia (§. 11 adnot.)
an tot debeant esse predicamenta, quod sententia
aut potius toti, quod sunt respectus extrinseci.
§. 14.

Predicamenta sunt series idearum subordinatarum
hinc doctrina de predicamentis eundem usum praestat,
qualem subordinatio idearum praestat. Tam pro subordi-
nationem idearum genus proximum et differentia
specificia objectorum cognosci potest (§. 100. 93.)
hinc etiam pro predicamenta tam genus proximum quam
differentia specificia objecti cognosci potest.

Cor. Genus proximum et differentia specificia praestat
definitionem (per infra demonstrata) hinc ore predi-
camentorum definitiones formare possumus.

Adnotata ad Corvini Logicam.

Schol. 1. Ex dictis igitur patet, doctrinam de predicamentis maxime profundam et utilem esse, quippe si sufficienter tractata, omnem ad quascunq; definitiones invenendas aperiret. Illud autem requirit ut etiam predicamenta de iis objectis adsint, quorum definitiones formanda sunt, atque provide qualibet scientia propriam suam predicamentorum scalam accipere deberet, quam alias neq; de omnibus objectis, neq; legitime formari possint definitiones.

Schol. 2. Hinc longe insufficientis est veterum scholasticorum doctrina de predicamentis, quippe qui predicamenta ad decarium tantum numerum restrictaverunt, quae sic numerantur, substantia, quantitas, qualitas, relatio, actio, passio, quando, ubi situs, habitus duo cum nihil nisi genus objecti definiendi sufficiant, ad definitiones formandas haec sufficient. (Sic Cor.)

Schol. 3. Haec predicamenta, a quibusdam ab Arbor Porphyriana dicitur, quia Porphyrius in scala predicamentali ad modum arboris consanguinitatis rerum est conceptum quasi Genealogiam descripsit. In predicamenta in lineam rectam atq; collateralem divisit, ac ad illam quidem genera et species, ad hanc vero differentias refert, ut ad eos duplici modo aliquid in scala predicamentorum collocari possit, directe scilicet indirecte.

Adnot. ad Corvini Logicam.

Directe dicunt in predicamento aliquid contineri de quo genus sumum, quod in predicamento positum predicari possit; indirecte vero aliquid in predicamento positum, quod non directe est in predicamento, quod tamen cum illis possit coniungi, ita ut de illis in casu aliquo non recte predicari possit. Addunt alii tertium modum, quo reductivè aliquid in predicamento inesse dicunt, quae nec directe nec indirecte in predicamento sunt, ad ea tamen, quae directe in predicamento collocantur, tanquam principia quaedam pertinent. v. c. si homo sit directe in predicamento, caput, pedes &c. reductivè in predicamento ponuntur. Sed quoniam partim de modo quærentia in predicamento locantur, non consentiant, cum Reichmannus in Syst. Logic. lib. 1. c. 11. quinq; modos, alii vero duplicem tantum evocant, partim vero haec divisio nullius utilitatis est, studio illum omittimus. §. 15.

Haec tenor de predicamentis egimus. Illis et copponunt veteres Logici, doctrinam de ante-predicamentis, predicabilia vero et post-predicamenta, post illam sequi iubent. De his ergo paucis agendum erit. §. 16.

De predicamentorum non rerum actiones formare

Adnot. ad Corvini Logica.

prose devec (S. 14 Cor.) Ad has vero formandas
multum iuvat, si terminos, quibus res denomi-
nantur, illorum q3 veram explicationem cognos-
cimus. Jam illa doctrina que de terminis expli-
candis agit, ficit doctrinam de ante-predicamentis.
Hinc ante-predicamenta notiones formandi auxi-
lio esse possunt, et merito referuntur ad doctrinam
de notionibus formandis.

Cor. 1. Quid quid ergo ad terminos explicandos requi-
ritur id docere debent ante-predicamenta.

Cor. 2. Jam ad terminos explicandos requiritur,

1) ut si terminus una positus est, sciamus a quonam
denotandus sit.

2) ut sciamus, an terminus pluribus competat, et
quibus vere, quibus falso tribuatur?

3) ut sciamus, si pluribus competit terminus, an in
omnibus eandem denotet ideam, aut si plures termi-
ni eidem rei tribuantur, an quilibet eandem ideam
denotet nec ne? Primum ficit derivationem, s. parony-
miam, unde paronyma alterum vero equi vocati-
onem seu homonymiam, hinc homonyma; ultimum
synonymiam, ex qua synonyma veniunt.

Cor. 3. Hinc doctrina de ante-predicamentis pre-
cipue debet, quomodo paronymia, homonymia,
et synonymia vocis evolvenda sit (Cor. 2. 1.)

Cor. 4. Hinc de quibus vetera numerant ante-
predicamenta scil. a) paronymia, b) homonymia,
c) synonymia.

Adnotata ad Corvini Logica.

S. 14.

Cum hec materia de predicamentis aristotelicis
coheret doctrina de predicabilibus, imo ad
eandem doctrinam pertinet, licet veteres Logici
illam separatim tractarent. Enim vero predica-
bilia dicuntur, quae de pluribus predicari possunt,
h. e. universalis latiori sensu, hinc doctrina de
predicabilibus adesse debet, quomodo in ea uni-
versales hinc notiones formanda sint. Jam nota
ex predicamentorum notiones etiam inveniri
possunt (S. 14 Cor.) Hinc et in ea universalis.

Ergo si doctrina de predicamentis rite tractari
debet, illa non potest, quomodo in ea universalis
seu notiones invenienda sint, neesse est. Hinc ad
eandem doctrinam de predicabilibus pertinet.

Resp. 1. Si dicimus predicabilium doctrinam ad
illam de predicamentis pertinere, id pro data nostra
definitione predicamentorum s. cor. auct. intelligendum
est. Nos autem ita definimus commode, ut ex inde
traheb, de quolibet objecto definitionem formari
posse, cum et contrario veteres decem predi-
camenta tantum statuerent, ubi tunc secundum
illorum sententiam predicabilia ad predicamenta
referenda haud essent.

Adnot. ad Corvini Logicam.

§. 18.

Doctrina de predicabilibus ostendit regular
quorum ope ideas univocales invenire queamus
§. 17. Jam idea univocales sunt id ea pluribus
comunes (per def.) idea vero qua pluribus communis
est, illud de pluribus illis entibus continere debet.
Ergo doctrina de predicabilibus ostendit, quomodo
idea invenienda sint, qua convenientiam seu iden-
tatem entium indicant.

§. 19.

Jam illa entia, quorum convenientiam idea
univocales indicant, vel sunt individua vel species,
si ponit ortus idea, qua convenientiam individua-
rum habet et indicat, hinc idea specierum §. 93.
si prospicit ad ea qua convenientiam specierum
comprehendit, hinc idea generis §. 94. Hinc do-
ctrina de predicabilibus ostendere debet, quomodo
idea generum et specierum invenienda sunt.

§. 20.

Idea generis ergo illa sub se comprehendit, in
quibus species conveniunt §. 97, in quibus vero
disconveniunt illa ad eandem hanc pertinet. Jam
illa determinati ones quibus species disconveni-
unt, differentiam illarum constituent, qua spe-
cifica dicitur, illa vero determinati ones, quibus
individua disconveniunt differentiam indivi-
duorum subministrant, qua differentia unive-
rsalia audit.

Adnotata ad Corvini Logicam.

25

Cor. 1. Species consistit ex genere et differentia
specifica, individuum autem ex specie et diffe-
rentia numerica.

Cor. 2. Hinc poteris speciei notionem invenire, si
a, notionem generis b, notionem differentia spe-
cificae quaeris, individui vero notionem si. 1. / notio-
nem speciei. 2. / differentiam numericam notionem
formasti.

Cor. 3. Cum igitur predicabilia ostendant, quo-
modo specierum notiones evolventia sint §. 19.
ad illarum vero differentiarum notiones prerequi-
rantur. (Cor. 2.) hinc patet predicabilia etiam
ostendere debere regular, quibus differentiarum
notiones invenire queamus.

§. 21.

Ille differentia vel necessario entibus com-
petunt vel minus, si ponit dicuntur propria
si prospicit accidentia audiunt.

Cor. 1. Hinc doctrina de predicabilibus ostendat
quomodo propriarum et accidentiarum notiones
invenienda sunt. §. 20. Cor. 3.

Cor. 2. Hinc doceat quomodo generis speciei §. 19.
differentia §. 20. Cor. 3. propriarum et accidentiarum Cor. 1.
notiones formanda sint.

Cor. 3. Hinc est, quod logici veteres quinque predi-
cabilia numerent scilicet genus, speciem, differen-
tiam, propriam et accidentem, quorum origo Por-
phyrio adscribenda est.

Adnot. in Corvini Logica.

de doctrinam de post-predicamentis.

Quod ad convenientiam idearum adinet, id est con-
venire, seu convenientiam habere dicuntur, qua-
terius una in vel sub altera continetur. Jam si
aliquid in vel sub altera continetur, et inposito
illo in quo continetur, ipsum, quod continetur po-
nendum est, atque hinc simul ponenda sunt, quorum
unum in vel sub altera continetur, et id ea quo
convenientiam habent, simul ponenda sunt, h. e.
posita una altera ponenda est, et ab una ad alteram
concludere licet. Quam igitur doctrinam de post-
predicamentis ostendat convenientiam idearum, et
hinc doceat, quoniam idea simul ponenda sunt, et
quatenus simul ponenda sunt.

Cor. 1. Hinc est, quod logici veteres ad post-pre-
dicamentariam se simul esse referant, atque
determinant quod duplici respectu, aliquid simul
ponendum sit. scilicet tempore, secundum locum, se-
cundum motum, et secundum naturam.

§. 26.
Si de convenientiam idearum spectet, id est con-
veniunt, quarum una alteram non determi-
nat, h. e. 1, quarum in vel sub altera non continetur.
Iam illa idea diverse vel profunt adhuc
in uno subiecto esse vel minus, ex priori idea
disparate, ex posteriori idea opposita resultant.
Illa idea opposita ergo, vel sunt positiva vel
positiva et negativa, si prior contrarie opposita
audiunt, atque illa quidem sunt relative

Adnot. ad Corvini Logiam,

idea vel non, si prior relative opposita exinde
veniant. Rursus positiva et negativa opponuntur
vel in negativa determinatum objectum exigenti
potest, quod auidam dixerunt, vel minus, si prior
idea est, hinc negativa, seu negativa finita, si
positiva infinita appellatur. Hinc si positiva et nega-
tiva idea opponuntur, vel negativa infinita est, vel
finita, si prior infinite opposita dicuntur; si posterior
contradictorie opposita audiunt.

§. 29.
Quam igitur doctrinam de post-predicamentis de conve-
nientiam idearum proponat, cognoscendum §. 27. ad
de convenientiam idearum, non tam idea disparata quam
de convenientiam idearum, hinc §. 26., consequenter
opposita, harumque species pertineant §. 26., consequenter
solus doctrinam de post-predicamentis precepta de dispa-
ratis atque oppositis de eis tradat.

Cor. 1. Opposita idea vel sunt contrarie, vel relative vel
infinite, vel denique contradictorie opposita §. 26. ergo
post-predicamenta agant de illis nec esse est.

Cor. 2. E. opposita post-predicamentum sunt, ut et dis-
parata.

Cor. 3. Quam autem disparate idea in uno adhuc sub-
iecto esse possunt, §. 26. vel simul etiam adesse cogitari
possunt vel minus, si posterior, unum prior, alterum
posterior cogitandum est; hinc prior et posterior ad
post-predicamenta referuntur.

Cor. 4. Hinc logici veteres inter post-predicamenta nu-
merant, opposita Cor. 2. prior et posterior Cor. 3. et simul
S. 26. Hec est doctrinam de post-predicamentis.

Annotat. ad Corvini Logicam.

Veteres alii huc referunt, doctrinam de motu et habitu, item de causa potentia, us dem, Diversi alii ea omittunt ac doctrinam de oppositi et dispartiti tantum ad illam de part predicamenti pertinere adferunt, quos refutat Samuel Grostius in Logica electiva p. 111. c. 111. p. m. 46. 47.

Thos. Hinc factum est, quod veterum procepta de part predicamenti, tam diversa sint cum aliis quibus aliud quoque hinc doctrina inferunt, omnes tamen in eo conveniunt, ut doctrinam de convenientia et disconvenientia, et hinc de oppositi et dispartiti ad illam de part predicamenti pertinere iudicent, quod ex eo constat, quod omnes eandem in eodem capite pertractant. Discordia verillorum inde venit, quia nunquam definitionem, nequidem descriptionem de part predicamenti habuerunt, atque adeo nec legitime ex definitione ex definitione deducere potuerunt, nec demonstrare quid ad part predicamenta referendum sit, quod non item.

Thos. Interim non definitionem suppeditamus, prohi veteribus Logicis consentanea est, id quod etiam fieri debuit, quum ab eis non veterum part predicamenta explicare sed nova illis adferere vellemus. Ex hac definitione partes huius doctrina evolvere mus, ita ut nunc quidem primo intuitu constet, quid ad part predicamenta referendum sit, quid ad eadem non pertineat.

§. 24.

Opere part predicamentorum l. primus quomodo

Annotat. ad Corvini Logicam

In earum convenientia est disconvenientia cognoscenda lib. 1. 24. nam illa convenientia et disconvenientia in earum, relationem illarum sistit. E. ope part predicamentorum scimus quomodo relatio in earum cognosci possit. Nam non possumus relationem in earum cognoscere actu nisi sciamus antea quomodo cognoscenda sit, (quod per se patet.) Ergo part predicamenta prerequisite sunt, si quis relationem in earum actu cognoscere velit. Nam cognitionem relationis duarum idearum sistit iudicium quod vertitur ex propositionem seu enuntiationem exhibet. P. part predicamenta presupponuntur in iudicio, et hinc propositionibus seu enuntiationibus formandi, atque ad illa formanda viam pandunt.

Cor. 1. Cum igitur illa doctrina de iudicio seu propositionibus, enuntiationibus, secundum mentis operationem sistat §. 23. P. 2. Ergo secunda mentis operatio prerequisite doctrinam de part predicamenti, imo huc ad illam viam pandit.

Cor. 2. Exinde patet docti in an de part predicamenti non ad ipsam secundam mentis operationem referendam esse, sed illi tantum proponendam atque hinc ad primam mentis operationem revocandam esse, prohi nos doctrinam de convenientia et disconvenientia in earum cognoscenda, ad illam de ideis nec ad illam de iudicio referimus. Thos. eandem veteres Logici de part predicamenti sententiam habent, quod ex eo patet, quoniam illa in prima mentis operatione pertractant, ac ipsi.

§. 38. ad §. 201-208.

Nasum eius ubi fuit... characteristica... §. 201-208.

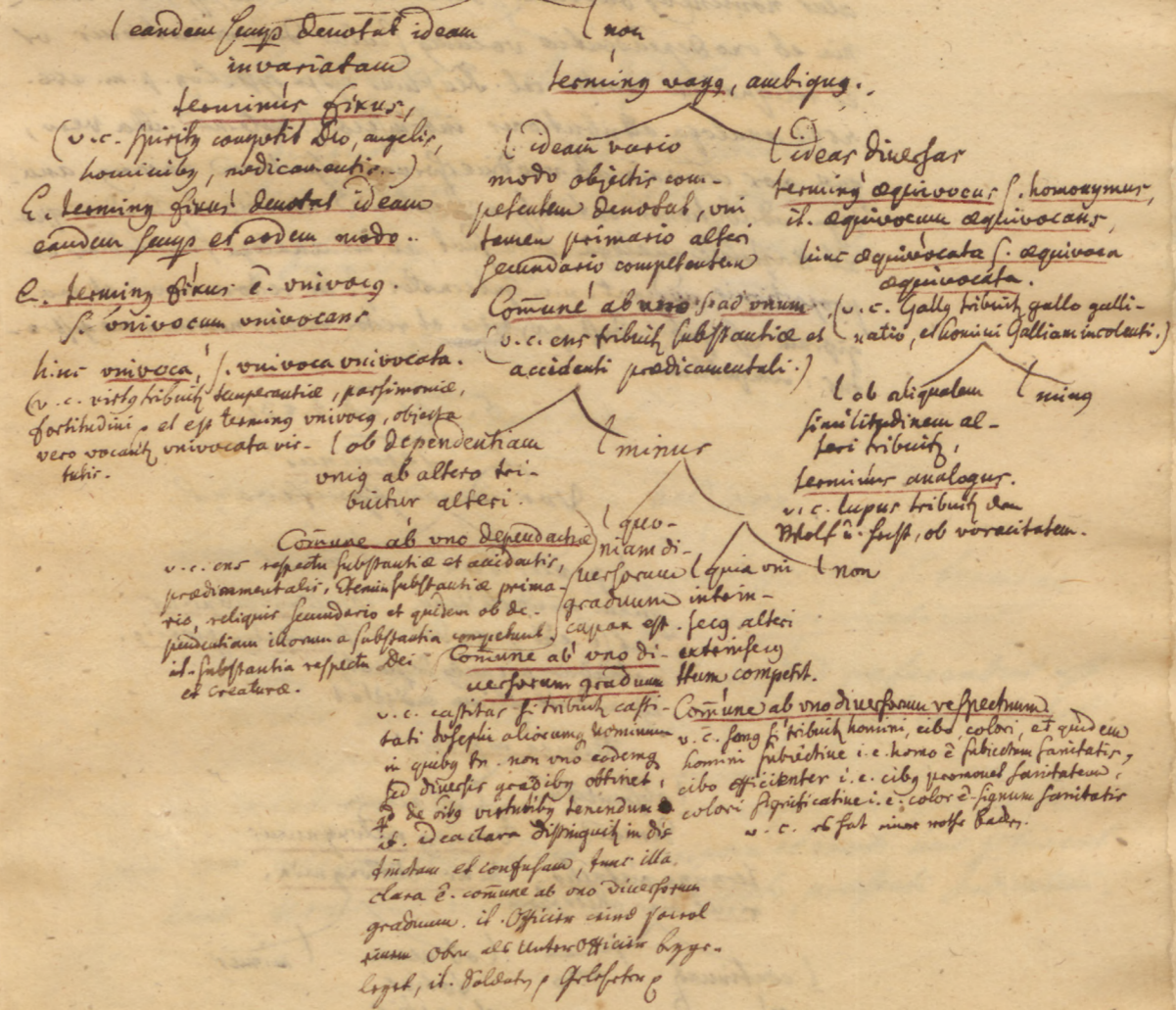
§. 39. ad §. 208 ad fin.

Quod si... §. 187. (172) dicitur... §. 208 - 210... §. 210 bis...

§. 40 ad §. 500.

Terminis

vox ideam significans

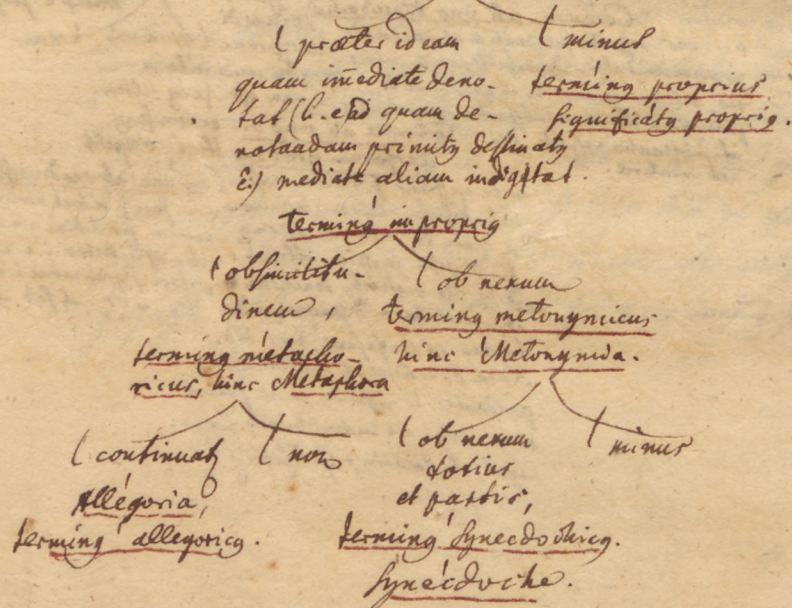
ad Schof. aut.

Schof. Ideologica comunia ab uno in analogorum numero
relebant, et ea quod nos his comunit, ab uno subordinarum
alio nominibus barbaris denominant. Sicut, que nos comu-
nia ab uno dependentia vocamus (cuius denominationis ut
et reliquarum auctor est. Raphaelis opp. in syst. log. p. m. 256.
259) analogia attributionis intrinseca s. interna; illa vero,
que nos comunia ab uno diversorum respectuum vocamus, ana-
logia attributionis extrinseca s. externa nominant. Tandem que
ab Aristotele analogia dicta sunt, ab his analogia similitudinis et
proportionis audiunt. n. c. gubernator s. de rectore navis et ma-
gistratu usurpat, adest proportio et rector navis: navem = magistra-
tus: rempublicam.

S. 41. ad S. 231.

Terminus

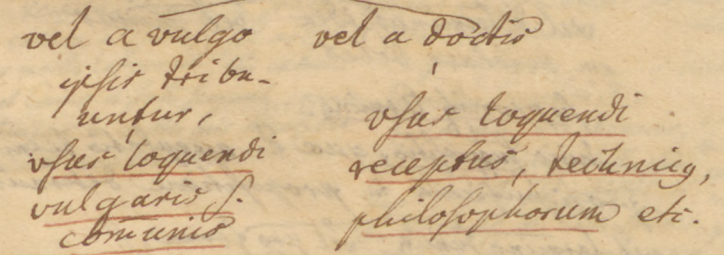
Vox ideam significans.

S. 42. ad S. 232.

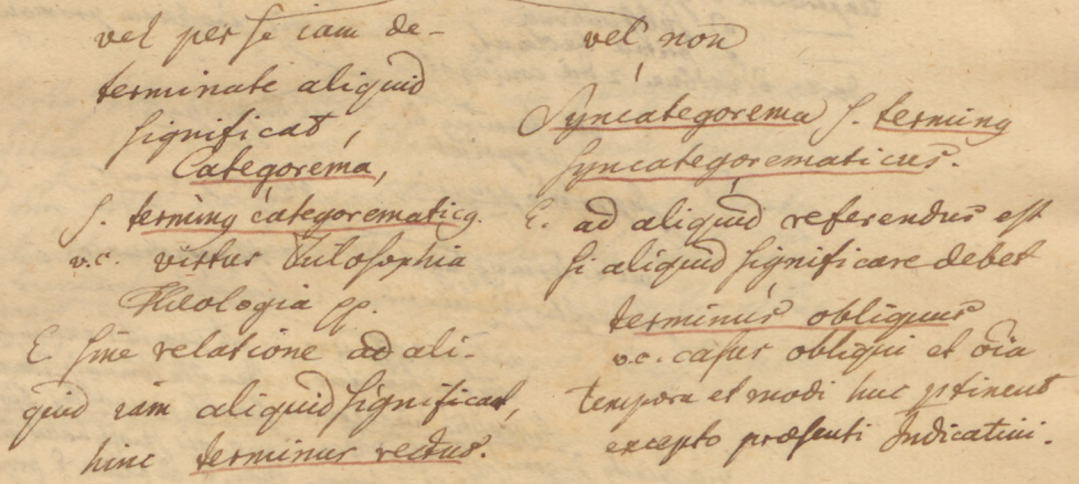
Ufus loquendi

Idem, quod terminis tribuunt lingua utentes?

S. 42 ad S. 249.

Terminus

§. 49. ad §. 372 - 47.

Dasjenige was von dem propositionibus abhänget
gesehelt sein, so künth sein jeto nyster Ab-
handlung specieller ansehn. Die hiesigen Arten
der propositionum unterschieden. Pöte nün die
gesehelt, so künth sein mit gesehelt in principia
betreffend, eröndt sein nyster Arten d. propo-
sitionum, solch künth. Ueio nyster also gesehelt das
fundamentum divisionis nyster. (cf. cap. IV.) In
nün altes, was von nün dass gesehelt end, was
aus dem Begriff derselben, solch künth nyster
so nyster sein aus der Arten der propositionum
aus dem Begriff der propositionibus, solch
gesehelt eröndt. §. 50.

Vermöge des Begriffs aber bestehn jede pro-
position aus dem subiecto, predicato und Co-
pula (§. 329) ff. nyster alle Arten der propositionum
y ratione ex ratione subiecti, oder y predicati
oder 3) copula folgen. In der 1ten Art der
nün die dinsten characterum bestehn dinsten,
eröndt d. zwei einzeln propositiones, so ex
ratione subiecti solch künth, von

§. 372 - 393. In der Logik, von §. 393 -
426 die Arten der solch, so aus dem predicato
folgen, d. nyster von §. 426 - 475 die ex ratione
copula folgenden unterschieden propositionibus
determinirt.

Schaf. Aus der ratione subiecti folgen die
propositiones die ratione quantitatis
aus dem predicato die, so ratione qua-
litatis, d. aus der copula die, so ratione
quantitatis unterschieden sind. In der nyster
sein aus der auf die quantitatem
qualitatum d. qualitatem propo-
sitionum unterschieden.

Suppositio ternine

est idea ternino in propositione concludenda.

(terninus habet tuon. signa univ. libatit.)

(denotat in - t non, nisi seiora eius omnia et singula profum

Suppositio distributiva s. copulativa. v. c. ser spiritus habent intellectum C. et homines.

Suppositio collectiva s. copulata v. c. totus populus in civitate democratica habet maiestatem. sic vera est propositio distributiva v. non sumi potest ita: quilibet civis in civitate democratica habet maiestatem.

(absolute et sine exceptione de omnibus accipit. Suppositio absoluta s. completa v. c. ser spiritus habent libertatem C. et homines et angeli. hinc et univ. salutar meta-physica)

(cum aliqua restrictione s. exceptione. Suppositio restricta s. accommodata v. c. ser homines sunt peccatores C. at quilibet hominum (excepto No). hinc univ. salutar moralis s. synecdochica, (que sic de non est univ. salutar)

(etiam pro omnibus individuis inferiorum fuerit)

(De inferioribus communitibus i. e. de omnibus partibus et quibusdam individuis tantum.)

Suppositio completa v. c. ser spiritus habent pro omnibus hominibus i. e. non solum pro quibusdam ex omnibus gentibus, sed pro omnibus gentium.

Suppositio incompleta, v. c. adpropinquat ad omnes gentes i. e. quidam ex qualibet gente, aliorum Villor.

§. 52 ad 472 §.

Propositio in qua subiectum individuum monstrat vocat in genere demonstrativa. Hinc signum est ergo pronomen demonstrativum: hic, hoc, hoc, v. c. hic, ille sunt ecce hic est agnus Dei.

Cor. 1. E. in propositione demonstrativa subiectum individuum sic necesse est, idque per pronomen demonstrativum indicandum est.

Cor. 2. E. in propositione demonstrativa, subiectum omitti et loco illius pronomen demonstrativum poni potest. (p. Cor. 1.)

§. 53.

Si propositionem exhibitivam requiruntur

- 1) ut subiectum omittatur et loco illius pronomen demonstrativum ponatur.
- 2) ut subiectum constet ex duobus inter se connectis (res principali, altera minus principali).
- 3) res minus principali sensu magis obvia sit, quam res principalis.
- 4) res principalis in predicato exprimat, minus principali non exprimat.
- 5) ut mediante res minus principali principali exhibeat, h. e. mediante vehiculo.

V. c. si vitrum medicamentum repletum offendo sic dicere possum: hoc est medicamentum, ubi significata est medicamentum, et vitrum v. e. vitrum.

2) subiectum (quod in hoc vitro est medicina) omittitur et loco illius ponitur pronomen demonstrativum: hoc est medicamentum.

3) vehiculum (vitrum) sensu magis obviatum est, quam res principalis (medicamentum in vitro contentum). 4) res principalis (medicamentum) in predicato exprimitur, minus principali vero non: hoc est medicamentum. 5) mediante vehiculo (vitro) exhibetur res principalis (medicamentum). Hinc si haec propositio exponenda est, res redunt propositiones: 1) hoc est vitrum. 2) hoc est medicamentum. 3) haec ita sunt copulata et in cum et sub vitro des. medicamentum.

Coroll. E. propositiones exhibitivae super sunt accipiende cum vehiculo.

Idem. Vocantur haec propositiones synecdochica, quod vero non rethorice, ac si pars pro toto exhibeat, sed grammatice est intelligendum, ubi vix dicitur notat comprehensionem.

Ad Cap. VI.

de
Ratiocinatio et Syllogismis.

S. 62 ad S. 523-527.

Dasjenige eine neue gewisse Sache wie ich auch mit einer
propositionibus, als die zweite mentis operatione b.
gestaltig sey, so heißt eine neue propositiones auf in auctor
referentia. Auf dieser relatione ducatur propositiones
una abet subiecti die Verhältnisse, als welche aben die
tertiam mentis operationem subiectum. Dasjenige
müßte nun von dieser gefaßt werden. Ist eine aber
nicht die Sache, wie diese ad. gius subiectum aut d. Verhältnisse.
formirt werden soll, müßte eine entsprechende Verhältnisse
eine die Verhältnisse zu formiren sey. Ist es notwendig, das
eine gewisse Verhältnisse wie die Verhältnisse sey. u. die eine gewisse
eine allgemeine Regel Sache, woraus der Verhältnisse
formirt wird sein. Dasjenige hat den H. Act. zu dem
S. 520-526 gezeigt was die Verhältnisse sey, u. S. 526-
527 deducit zu dem die allgemeine Regel, das
was die gewisse Verhältnisse formirt wird müßte.

S. 63 ad S. 527-532.

Die eine neue gewisse, wie ich mit dem Syllogismo
überhaupt befaßt sey, so heißt eine neue
müßte tractatione specieller macht u. die
Verhältnisse, aut, der Syllogismo die Verhältnisse.
Daher diese gewisse, so müßte eine gewisse
so noch Subiectum, Verhältnisse, was sich selber auf
Verhältnisse läßt, u. lieber noch nicht bestimmt ist.
Der medius terminus müßte in dem prämissis
seu sequi (S. 535 u. 530.) nicht aber noch
nicht bestimmt werden, was er selber, Verhältnisse?
Dieses müßte also nicht bestimmt werden. Auf
dieser Verhältnisse subiectum die figura syllo-
gistica, wenn es notwendig, geben müßte, weil
medius terminus auf die Verhältnisse aut Verhältnisse
Verhältnisse sein. So müßte eine neue gewisse
figura, der Verhältnisse gefaßt werden. So hat der
Satz von H. S. 527. gezeigt, das der medius
terminus auf diese Verhältnisse aut Verhältnisse
Verhältnisse, S. 528. was figura syllogistica sey

s. 66.

Syllogismus

(secundum regulas vel non
dicti de omni et
nullo formati est Syllogismus falsus.

Syllogismus verus.
(forma adina-
ria caret, Syllogismus adinarius.
crypticus.

E accidentalia quadam mutata sunt, quod fit

(per omissionem) (per transpositionem) (per additionem)

(unica praemissa
omittitur, Entymema
Syllogismus entymematicus.
maior omittitur, Syllogismus minor.
ambae omittuntur et conclusio
sola cum medio
termino ponitur.
Syllogismus contractus.
Syllogismus per
equivocationem
Syllogismus compositus.

(si per reciproca-
tionem s. conuer-
sionem propositionum
Syllogismus cry-
pticus per con-
versionem.
(si per nega-
tionem
Syllogismus cry-
pticus per nega-
tionem.
(si per obli-
quitatem
Syllogismus dis-
iunctivus.
(si per
Syllogismus dis-
iunctivus.
(si per
Syllogismus dis-
iunctivus.

(consequens e. dis-
iunctivum ad totum
tollit ad removendum
antecedens.
Syllogismus cornutus.
Syllogismus cornutus.
refutatorius &c

s. 67. ad s. 598.

Quoniam propositio copulativa membra copu-
lativa requirit, quae opposita non sunt (s. 452)
hinc propositio cuius membra sibi repugnant
non potest esse opposita, sed disiunctiva sit
oportet (s. 444 fm.) Jam propositionis co-
pulativa negantis membra debent esse
opposita (s. 598.) E. propositio copulativa
negans se vera non est copulativa sed dis-
iunctiva (s. cit. et 444) Ergo syllogismus
copulativus, cuius maior debet esse pro-
positio copulativa negans (p. def.) maiorem
se vera habet propositionem disiunctivam
et est ipse disiunctivus. (s. 589.)

Schol. patet exinde quod, quoniam si
membra copulativa inesse debent,
nihil concluditur (of. schol. aut.) hinc syl-
logismus copulativus vel plane nullus

est, vel est disjunctivus, cui nomen copu-
lativi falsè imponit.

§. 68 ad 601-613.

Propter faba cum alio subalternis syllogis-
mos dicitur, et quod sunt modi argumentandi
modi argumentandi vltima, non est, et
§. 601-613. §. 614 ad finem.

§. 69 ad §. 614 ad finem.

Ja cum sunt syllogismos per se successi-
fabam, et sunt in se non sunt in se.
et sunt, ab eis autem alio ratiocinatio
polysyllogistica subsumit. In dicitur
conclusio cum alio conclusio est cum, et pre-
missa est autem syllogismi, ab eis autem alio
Episyllogismus, Desyllogismus, et polysyllogismus
subsumit. vltima subsumit syntheticè et analytice
concedit eorum, tenet. In dicitur §. 614 ad finem.
et §. 614 ad finem. ab syllogismi concatenati, et
§. 617-619 ab ratiocinatio polysyllogistica et
§. 619 ab Episyllogismus, et Desyllogismus, et

§. 621-622 ab eis modis syntheticè et ana-
lytice syllogismos concedendi §. 621. Ab eis
per conexione subsumit syllogismi, et cum con-
clusiones sunt terminum comunem fabam, et sunt
alio sorites sunt. In dicitur §. 622 ab eis
§. 623-624 ab eis ab eis autem alio sorites §. 623
§. 625-627 evolvunt et dicitur alio per se sunt
§. 628 ab eis autem sunt §. 628-629. In dicitur §. 629-630
§. 631 ab eis autem sunt §. 631-632 ab eis autem sunt
§. 633 ab eis autem sunt §. 633-634 ab eis autem sunt
§. 635 ab eis autem sunt §. 635-636 ab eis autem sunt
§. 637 ab eis autem sunt §. 637-638 ab eis autem sunt
§. 639 ab eis autem sunt §. 639-640 ab eis autem sunt
§. 641 ab eis autem sunt §. 641-642 ab eis autem sunt
§. 643 ab eis autem sunt §. 643-644 ab eis autem sunt
§. 645 ab eis autem sunt §. 645-646 ab eis autem sunt
§. 647 ab eis autem sunt §. 647-648 ab eis autem sunt
§. 649 ab eis autem sunt §. 649-650 ab eis autem sunt
§. 651 ab eis autem sunt §. 651-652 ab eis autem sunt
§. 653 ab eis autem sunt §. 653-654 ab eis autem sunt
§. 655 ab eis autem sunt §. 655-656 ab eis autem sunt
§. 657 ab eis autem sunt §. 657-658 ab eis autem sunt
§. 659 ab eis autem sunt §. 659-660 ab eis autem sunt
§. 661 ab eis autem sunt §. 661-662 ab eis autem sunt
§. 663 ab eis autem sunt §. 663-664 ab eis autem sunt
§. 665 ab eis autem sunt §. 665-666 ab eis autem sunt
§. 667 ab eis autem sunt §. 667-668 ab eis autem sunt
§. 669 ab eis autem sunt §. 669-670 ab eis autem sunt
§. 671 ab eis autem sunt §. 671-672 ab eis autem sunt
§. 673 ab eis autem sunt §. 673-674 ab eis autem sunt
§. 675 ab eis autem sunt §. 675-676 ab eis autem sunt
§. 677 ab eis autem sunt §. 677-678 ab eis autem sunt
§. 679 ab eis autem sunt §. 679-680 ab eis autem sunt
§. 681 ab eis autem sunt §. 681-682 ab eis autem sunt
§. 683 ab eis autem sunt §. 683-684 ab eis autem sunt
§. 685 ab eis autem sunt §. 685-686 ab eis autem sunt
§. 687 ab eis autem sunt §. 687-688 ab eis autem sunt
§. 689 ab eis autem sunt §. 689-690 ab eis autem sunt
§. 691 ab eis autem sunt §. 691-692 ab eis autem sunt
§. 693 ab eis autem sunt §. 693-694 ab eis autem sunt
§. 695 ab eis autem sunt §. 695-696 ab eis autem sunt
§. 697 ab eis autem sunt §. 697-698 ab eis autem sunt
§. 699 ab eis autem sunt §. 699-700 ab eis autem sunt

ad §. 629. §. 1.

Insupponit hoc reductio vulgaris, et est in se
que est explicanda est. In sorite vulgari sem-
per fit ex predicato precedentis premissa
(§. 627) quod fit predicatum conclusionis, et
terminus maior (§. 633) et maior terminus
non involvunt (per oppos.) Ergo omnes sunt

idem, seu minor terminus est in premissa mi-
nori (§. 536) et omnes premissae minores sunt
eodem. Et non opus habet, ut omnes repetatur
sed, prima posita, insimul reliquae omnes po-
nuntur. Hinc omnes minores postea primam
in Sorite vulgari negligunt, prima vero loco
prima posita reliquae omnes premissae
sunt maiores. §. 2.

Cum autem in prima figura subiectum minoris
sit etiam subiectum conclusionis (§. 551.) hinc
etiam omnes conclusiones sunt eodem in
Sorite vulgari. Et non repetatur utique,
sed ultima posita omnes ponantur. Hinc
etiam in Sorite vulgari omnes conclu-
siones postea ultimam negliguntur.

Cor. 1. In Sorite vulgari cryptico prima
propositio est minor, reliquae sunt ma-
iores ultima conclusio.

Cor. 2. Si et cryptico supplenda est h. e. re-
ductio, minores et conclusiones suppleri
debeant.

Cor. 3. quoniam igitur haec postea cryptici pra-
dicatum maioris semper sit subiectum mi-
noris, hinc quidam definiunt Soritem vul-
garem per complexum (syllogismorum) pro-
positionum, ubi praedicatum maioris sit
subiectum minoris, quae vero cryptici iam
supponit, sublata cryptici falsa est.

§. 3. ad §. 634.

Reductio haec Soritis Gotleniani etidem cryptici
ipsius nititur, quippe alias multa reductio-
ne opus foret. Explicabimur et illam. In Sorite
Gotleniano evolutio semper sit ex subiecto pra-
cedentis premissae (§. 627) quod sit praedi-
catum minoris (§. 626) adeoque terminus me-
dius (per def.): novus terminus evolutus vero
sit subiectum minoris, adeoque terminus minor
(si prima figura est per def. prima figura)
Et minores termini tantum evolvuntur, ma-

iores non itea. E. omnes termini maiores manent, et sunt idem. E. non opus habet ut illos repetat, sed semel posito, reliqui omnes ponunt, sicut autem termini maiores in praemissa maiori (§. 536.) E. nec minores repetat, sed prima postea reliqua omnes insimul ponunt. E. in sorte Goeten. exprimat tantum prima maior et minores, reliqua maiores omittunt.

§. 4. 0

In sorte Goeteniano omnes termini maiores sunt idem (§. 3.) E. et omnia praedicata conclusionum (§. 533. adu.) E. nec praedicata conclusionum omnia exprimat, sed primo posito reliqua omnia ponunt. Subiecta vero conclusionum sunt termini minores (§. 539) qui in praemissis minoribus sunt (§. 536.) E. nec opus est ut in conclusionibus repetant, sed semel ex-

pressi sufficiunt. E. tam subiecta quam praedicata conclusionum propter ultimam omitti possunt. E. et tota conclusio (§. 546) E. in sorte Goeteniano conclusiones propter ultimam negligunt.

Cor. 1) 6. prima propositio in sorte Goeten. est maior (§. 3.) reliqua minores (§. 4) ultima est conclusio. (§. cit.)

Cor. 2) si C. lociter Goetenianam seducendum est. h. e. si crypti tollenda, suppleant tantum maiores et conclusiones (Cor. 1.)

Cor. 3) E. prima propositio in sorte Goeten. est maior (§. 3.) reliqua minores (§. 4) ultima est conclusio. (§. cit.)

Cor. 3) Cum autem posita crypti in sorte Goeten. subiectum praecedentis semper sit praedicatum sequentis propositionis. Hinc quidam illum definiunt per complexum propositionum, ubi subiectum praecedentis semper sit praedicatum sequentis, de qua definitione idem cum illa (§. 2 Cor. 3 adu.) censendum.

Ad Cap. VII.
de

Veritate eiusque opposito.

S. 70.

Lebhaftes Leben ein die freer mentis operationes
ausgezeichnet d. nicht in die Regeln, die ein in
so lebhaft der Wahrheit bedacht zu müssen, v. r.
Pläne, als es ist in der Zeit und in der
die Aufmerksamkeit, und die der Theorie.
Aber aber gleich ist, ein falls ein die
gesamten Regeln auszuwählen. Die die
gibt die andere die der Logik, und die die
über die Logik, ab, von welcher also eine
auszuwählen. Es kann aber die Logik
Regeln auf der Regeln die auszuwählen

- 1) In der Logik der Wahrheit
- 2) In der Wahrheit der gesamten Wahrheit.
- 3) In der Wahrheit der selben. Es muss also
ein die eine der gesamten

S. 71.

Es aber noch gezeigt werden, ein die gesamten

III.

Wahrheit, Wahrheit d. von der Wahrheit
fallen, müssen ein die Wahrheit, ein falls
die Wahrheit, Wahrheit. Falls ein die
falls Wahrheit, so müssen ein die Wahrheit. Und
die Wahrheit, die ein die Wahrheit
es ist die Wahrheit d. es ist die Wahrheit. Die
ein die Wahrheit Cap. VII. gezeigt es die Wahrheit
falls Wahrheit. Cap. VII. ein die Wahrheit
es ist falls. Man kann aber die Wahrheit
falls Wahrheit d. die Wahrheit oder die
Wahrheit. Die ein die Wahrheit
d. Cap. X. gezeigt ein die Wahrheit
Sect. 1.) als ein die Wahrheit Sect. II. die Wahrheit
falls Wahrheit, so falls ein die Wahrheit
ein die Wahrheit, die ein die Wahrheit
falls Wahrheit. Die ein die Wahrheit
Sect. I. Sect. I. Sect. I. Sect. I.
die Wahrheit der Wahrheit. Die ein die
Wahrheit d. die Wahrheit, so ein
die Wahrheit, falls. Sect. II. d. die Wahrheit

oder falsch ist unter sich u. Qualif. Sect. III.
 Man fällt aber das gesuchte unter dem von
 gut oder nicht. Im ersten Fall steht man an
 dem ersten Zweibruchung Cap. XII. in welchem
 Fall aber die Jussuere zu entscheiden Cap. XIII.
 diese Dilemma logisch gegliedert unter der
 oder nicht; im ersten Fall unter der
 Disputen, im anderen aber Disputationen. Dieser
 nicht gezeigt werden wie man Disputationen
 unter Cap. XIV. Dieser aber erfordert das
 man nicht, was ein anderer die Disputen
 richtig vorgebracht und soll. Dieser zeigt
 unter sich gezeigt Cap. XV.

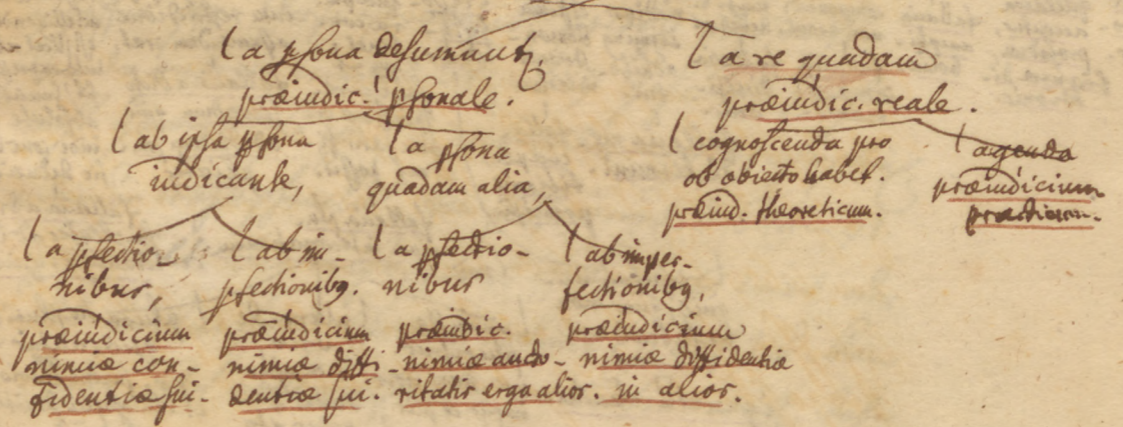
S. 72.

Es ist also nicht gezeigt warum ein so mit der
 Disputen u. falsch ist besprochen kann. Dieser
 zeigt der H. Aut. S. 647-659 was Disputen
 von S. 659 bis zu Ende wie so mit der falsch ist
 besprochen ist. Und weil man jede Disputen von
 Propositionen abgeleitet sind, so zeigt der

H. Aut. S. 647. was propositio vera sey u. d. d. d.
 und d. d. d. bis S. 659. Consecutaria. Von S. 659
 bis 669 evolvent zu die criteria veritatis pro-
 positionum. Die falsch propositiones aber esse
 subter. mit sich gemacht oder nicht. Im 1. Fall
 subter. ist u. Ueberwindung, von S. 669-687 gefunden
 sind. Im anderen Fall subter. optimata u. fallacia
 von 687 bis zu Ende des Cap. fauldet.

S. 73 ad S. 660
Præiudicium.

est iudicium per precipitantiam latens.
 E. orig. ex nimia in iudicando velocitate (S. 662)
 Uelvetum est vel falsum
præiudic. verum, præiudicium falsum. E. hoc e. erroneum
 et ex obscuritate idearum resultat.

substantia probationes insufficientes, principia precaria, opinio, hypothesis & Non conclusiva, de- cernit nos hic qd dicitur in Cap. de falsis et c. in §. 76. ad §. 812 f.

Cognitio

rebus conveniens e. / non cognitio vera / erronea.

oppositum stare / non non posse cognoscimus / cognitio incerta. / cognitio certa, e. ex rationibus / admodum / sufficientibus / insufficientibus / cognoscitur veritas (§. 675)

ex rationibus / sufficientibus / cognoscitur veritas (§. 677) / aliquas ra- / siones habes ex re / ipsa desumptas / minus, / opinio.

affinitas ab deo / aliterius / Fides / non / aliquis habet / illam procreta / persuasio. / opinio simpliciter.

magis ac- / non ac- / magis / affirmat quo- / quoniam / cedit ad ratio- / cedit se / recedit / niam multa ex / hic illere / nem sufficientem nec nec- / impro- / illa deduci possunt / dixit. / dit magis. / veri / vera / opiniones / dubia. / ver. / hypothese / Pica. / veritatum

vera est / adhuc / falsa. / vera. / falsa. / Harmonia pro- / ganicum aliorum / rituum finitorem / clasticum.

ultima probabiliter adhuc potest esse falsa.

Cor. 1. hinc potest aliquis de aliqua re esse cer- tus, de qua alter incertus est, prouti aliquis vel rationem rei sufficientem cognoscit vel non cognoscit. n. o. optimo mundo.

Cor. 2. potest alicui probabilis esse, quae al- teri improbabilis est, ob eand. rationem.

Cor. 3. potest etiam aliquid probabile esse quod tamen falsum est, quia nondum ratio sufficienter adest ad actuandum vel cog- noscendum aliquid (per def.) hinc canon: Omne probabile potest esse falsum, etiam si futurus gradus probabilitatis adfit.

De Cap. 12.

De experientia itemq. cognitione a priori et a posteriori.

§. 77

Qua existit cum cum se mit ab substantia subiecti hysteron proteron. Et sunt alia nung. quod cum cum Masochia et cetera. Das ist ein sehr seltsames. Und ab hysteron

subterdix duntz fassafium oder duntz duffiff.
in nu luffen fall subterdix a priori oder a
posteriori. Eft ein also noch existenz duntz ein
ein duntz duntz duntz die duntz duntz duntz
duntz, mufst ein noch duntz duntz duntz
noch duntz duntz duntz. So zeigt duntz
der ff. d. in duntz Cap. zu duntz, ein duntz der
duntz, der duntz a priori u. a posteriori
duntz. Das duntz duntz von S. 705 - 21.
das duntz u. duntz von S. 721 bis zu duntz
des Capitel.

Johal. So duntz ein duntz duntz duntz
duntz, ein duntz duntz duntz duntz
duntz duntz duntz duntz duntz duntz
duntz ein duntz duntz duntz duntz.

Ad Cap. x.

De arte inveniendi.

S. 48.

Da ein nun duntz duntz ein duntz duntz
duntz ein duntz duntz duntz duntz duntz
duntz duntz, so duntz ein duntz duntz.

in duntz duntz duntz duntz duntz duntz.
So duntz duntz der ff. duntz duntz, ein duntz duntz.
duntz duntz duntz duntz. Ein duntz duntz duntz
duntz duntz duntz duntz duntz duntz, duntz
duntz die duntz duntz duntz. (S. 77) Duntz
duntz gibt die duntz duntz, duntz duntz
duntz die duntz duntz duntz duntz duntz ab.
So zeigt duntz der ff. duntz. In duntz duntz. Ein
duntz mit der duntz duntz, u. duntz. Ein duntz
mit der duntz duntz duntz duntz duntz duntz.
duntz duntz duntz duntz.

S. 79.

So duntz duntz duntz duntz, ein duntz duntz
duntz duntz duntz duntz duntz duntz, mufst ein
duntz duntz duntz duntz duntz duntz. Ein duntz
duntz, duntz ein duntz duntz duntz duntz
duntz duntz duntz duntz duntz duntz duntz
duntz. In duntz duntz duntz duntz duntz
duntz. (S. 72) duntz duntz duntz duntz duntz
S. 728. 29. die duntz duntz duntz duntz duntz
S. 730. 31. duntz duntz duntz duntz duntz duntz
duntz duntz duntz duntz duntz duntz duntz;

Annotat. ad Corvini Logic.

§. 82. ad §. 774. h.

Demonstratio.

Deductio ex principis indubitatis est,

<p>lex indubita pro- positionibus colli- git ipsum demonstrandum</p> <p><u>Demonstratio Directa</u> <u>offensiva.</u></p>	<p>Oppositum falsum esse demonstrat.</p> <p><u>Demonstratio apo- gogica, indirecta.</u> <u>Deductio ad absurdum;</u> <u>ad impossibile, ad in modum</u></p>
---	---

lex ex eo quod prius est
in subiecto

Demonstratio a priori

lex ex eo quod posterius est,
Demonstratio a
posteriori.

Ad modum quo evoluta idea
filogini, conestunt, modum ut estendi
a principis indubitatis
incipimus et ad conclusio-
nem demonstrandum progre-
dimur.

Demonstratio synthetica.

lex respicit ad modum quo idea propo-
sitionis demonstrata evolvuntur

lex evoluta fit ex idea non
subiecti
Demonstratio synthetica

lex a conclusione demon-
stranda ascendimus ad prin-
cipia indubitata.

Demonstratio analytica.

lex evoluta - utriusque
tionis predicati simul
demonstratio analytica. demonstratio mixta

lex propositiones eo ordine
se accipiunt prout una post
aliam evolvuntur, tunc
Demonstratio ordinata.

lex transponuntur premissa
in syllogismo.

Demonstratio inordinata.

lex omnia propria demonstrandi
in illa continentur.

completa.
consequata demonstratio
(§. 774.)

lex minus,
in completa de-
monstratio.

Annot. ad Corvini Logicam.

§. 83. ad schol. 2. §. 770. aut.

Pateat exinde quantum fidei illorum argumen-
tationibus sit tribuendum, qui ideo scripta quaedam
reiciunt, quia propositiones in illis obvienen-
ter nomina adscripta non habeant. Non adstri-
git argumentum, si scripta non tironibus sed ex-
eritatis lektoribus tradunt. Illi enim primo in-
tuitu statim cognoscent, ad qualem Classen ve-
ritatum propositio referenda sit. Sin in grati-
am tironum scripta condant, tunc vel adscriban-
tur nomina, vel si prolectionibus despicata fue-
rint suppleantur nomina propositionum in pro-
lectionibus.
§. 84. ad §. 785.

Axiomata sunt propositiones theoreticae inde-
monstrabiles (§. 477) Per quocumque igitur propo-
sitiones theoreticae indemonstrabiles formare poterit,
per idem et axiomata accipit (§. cit.) Jam accipit
propositiones theoreticae indemonstrabiles, si pro-
positiones identicae, earum vel ex parte vel ex
toto tales condit (§. 481) hinc definitionem appli-
cantem pro applicata substituat (§. 480) propo-

Adnot. ad Corv. Log.

propositiones ex unica definitione deducas (§. 482) vel ex alia propositione propositionem evolvas, quo intellectus tantum terminis statim clara est (§. 483) quod obtinet, si equipollentia ad-
dit, convertis, subalternas, opponis, determinas (§. cit.) & et eodem modo axiomata invenire poteris. E. invenis:

- 1) si definitionem adplicatam cum termino definiendo connectis, quod fit
 - a) si unam post alteram notam ingredien-
tem sumis atq; cum definito conachis,
quo propositiones ex parte identice sunt
(§. 470 Schol.)
 - b) si nota ingredientis cuiuslibet definitionem
cum toto definito connectis,
et si duas aut tres notas combinas et unam
ex his tantum uno modo adaequat.
- 2) si has propositiones ex definitione dedu-
das sumis atq; ex illis singulari successiva
alias propositiones evolvis, hinc
 - a) si equipollentia addis h. e. vel loco
subiecti vel praedicti propositionis
equipollentem ideam substituas, vel
utramq; simul evolvas.

Adnot. ad Corv. Log.

b) si propositiones inventas convertis
prouti regulae logicae postulant (§. 510-20)
et si propositiones inventas opponis, hinc
vel ideae subiecti, vel praedicti opposi-
tum sumis atq; eandem regulis opposi-
tionis convenienter negativarum propo-
sitiones evolvis (§. 491-506.)

d) si his propositionibus inventis alias sub-
alternas (§. 506-510) et ea, quae non-
dum determinata sunt, determinas,
et et tandem si per reliquas consequen-
tiarum immediatarum series concludis
(§. 643.)

Hac si via incedis plura sine inveniis sapias
axiomata, quam cupis. Interim ne multitu-
do notarum definitionis te obruat, consul-
tum est, ut initio definitiones eligas, quae
non multas notas in se continent; hinc quo
breviores sunt, eo meliores. Evolvitis autem
axiomatibus illa tantum eligas, quae propo-
sitioni inprovenient. Postulata vero eodem plane
inveniunt modo. §. 85. ad §. 786.

Theoremata sunt propositiones theoreticae
demonstrabiles (§. 477) & accipis Theoremata
ubi propositiones theoreticas demonstrabiles

acquiri. Jam propositionis demonstrabilis veritas non ex terminis intellectibus statim patet, atq; adeo plures uno syllogismo requirunt, si illarum veritas cognoscenda est. (§. 475) Per quodcumq; igitur propositiones theoreticas acquirere poter, quae pluribus uno syllogismo demonstrari debent, per idem et theoremata acquiris. Hoc autem obtinet, si nota definitionis pluribus modis adequantur, atq; tunc cum se in vicem una post alteram comparant, illarum oppositum sunt, illa quae nondum determinata sunt in propositionibus per eundem modum adaequationem inveniuntur determinantur, et ea, quae per experientiam vel aliunde de eisdem iam cognita sunt cum illis combinantur, atq; sic nova propositiones evolvuntur. Et theoremata acquiris.

1) si omnes notas in definitione quadam adaequat quousq; fieri potest, atq; illas singulas successim cum definito connectis cuius notas adaequasti.

2) si illarum idearum per adaequationem inveniuntur oppositum sunt, tunc enim novas propositiones acquiris, quae negatae sunt, si priores affirmativae fuerint affirmativae autem, si priores negativae fuerint.

3) si per determinationem idear subordinatarum quorundam, illarum cum illa conferas, qualem determinasti.

4) si de aliqua idea multa iam per experientiam vel aliunde cognovisti, et tunc ideam tuam evolvis, donec ad illam pervenias, quae cognovisti.

Sic theoremata sibi multa inveniunt, eorum plura quo magis ideam in definitione adaequare in potestate tua situm erit, quae adaequatio sibi theorematum demonstrationem exhibet.

§. 86.

Problemata sunt propositiones practicae demonstrabiles (§. 477) et acquiris Problemata ubi propositiones practicas demonstrabiles inveniunt. Jam ad eandem requiritur

- 1) questio seu propositio ipsa
- 2) solutio problematis s. modus operandi

- 3) Demonstratio (p. 477 schol.). Ergo
 a) inveniendae est quæstio E. cognita reddenda est (p. def.) Jam quidquid cognoscimus vel a priori vel a posteriore cognoscimus E. et quæstio problematis vel a priori vel a posteriore inveniiri potest (p. 773) Jam a priori cognoscimus veritates per ratiocinia, hinc per Theorematum; a posteriore vero ex effectibus causarum inquirendo. Hinc inveniuntur quæstio problematis
 a) si effectuum quendam experimus atque causas inquiremus deinde, quæ solutionem inventionis exhibent.
 b) pensitando Theorematum, quæ facile in problemata mutantur (p. 454)
 Quod. Circa quæstiones problematum nulla difficultas obversatur, modo attendamus ad ea, quæ fieri per experientiam cognoscimus, vel etiam ad Theorematum, quæ in scientiis de obiecto quodam demonstrantur. Sic v. c. cognoscimus illum effectum, quod aliquis diues euadat, hinc facillime formatur quæstio: quomodo aliquis

- diues euadere possit. illud saltem notatu dignum est, ut ad mediâ attendamus quibus aliquis diuitias acquisiuit, illa mediâ dant suum modum operandi s. solutivam quæstionem, v. c. cognosco aliquem multos labores suscepisse in iura Imperi fiduciam in Deo posuisse, hinc solutio in promptu est: ora et labora fides diues euadet. Eodem sese modo si Theorematum pensitamus, v. c. Theorema: per sensus possumus acquirere notiones, facile mutantur in problemata, quomodo per sensus notiones acquirere possimus? Hoc problema facile soluitur ex demonstratione Theorematis. Hinc sequitur definitio Theorematis exhibet solutionem problematum.
 b) solutio problematis s. modus operandi inveniendus est, h. e. inveniendum est

quomodo aliquid fieri possit, quod ibi
vult vel a priori vel a posteriori fi-
eri potest,

1) a posteriori, si effectum experimus, atq;
attendamus, quomodo res ad existentiam
deducta sit, ille modus etiam exhibet so-
lutionem. Illud autem cognoscere possumus
simplici modo,

1) si entis structuram cerui potes vel ocu-
lo nudo vel armato, tunc attendamus
ad modum compositionis et ad omnia
varia, sic solutio in promptu est, v. c.
si attendimus ad varia horologii et
ad modum compositionis variorum
possumus cognoscere quomodo horo-
logium sit construendum, sit hoc potius
similis ope principiorum Anatomia.

2) si ex naturali modo ois successive,
tunc attendimus quomodo oriat, idem
ille modus etiam solutionem problema-
tis subministrat.

3) si res interit successively tunc tam varia
quam modum compositionis variorum
observare possumus, qui iterum solutio-
nem problematis exhibet, ubi plurimum
inuat, si anatomie quis peritus est.

2) a priori ex notioibz debet deduci, quo
casu necessarium est, ut adequat et deter-
minentur actionis characteres aliaq; ve-
ritates, quas olim cognovimus per ima-
ginationem combinant, donec ad effectus
probandi notionem ratiocinando venia-
mus, sic deductio hac ostendet modum
operandi, quo res illa ad existentiam
deducenda est, atq; prout et solutionem
problematis.

Schol. Si a posteriori invenienda est
solutio, inveniet illam si causam effe-
ctus invenit, que vel solitaria est vel
concausa; priori in casu invenit illa,
prouti (§. 788) dictum, posteriori vero
secundum ea, que auctor (§. 789) monstrat.

3) Demonstratio solutionis problematis.

Adn. ad Corr. Log.

so magis dno casus non dem soluta intermissis
esset, poly. sic Manuscripta ad soluta
veris soluta intermissis esset, ad Manuscripta
esset. Dicitur enim Lib. M. 33182 in
mau Cuspi Manuscripta soluta.

s. 59.

Quoniam igitur liber recensio cognitionis aucto-
ris cuiusdam de obiecto quodam scripta est.

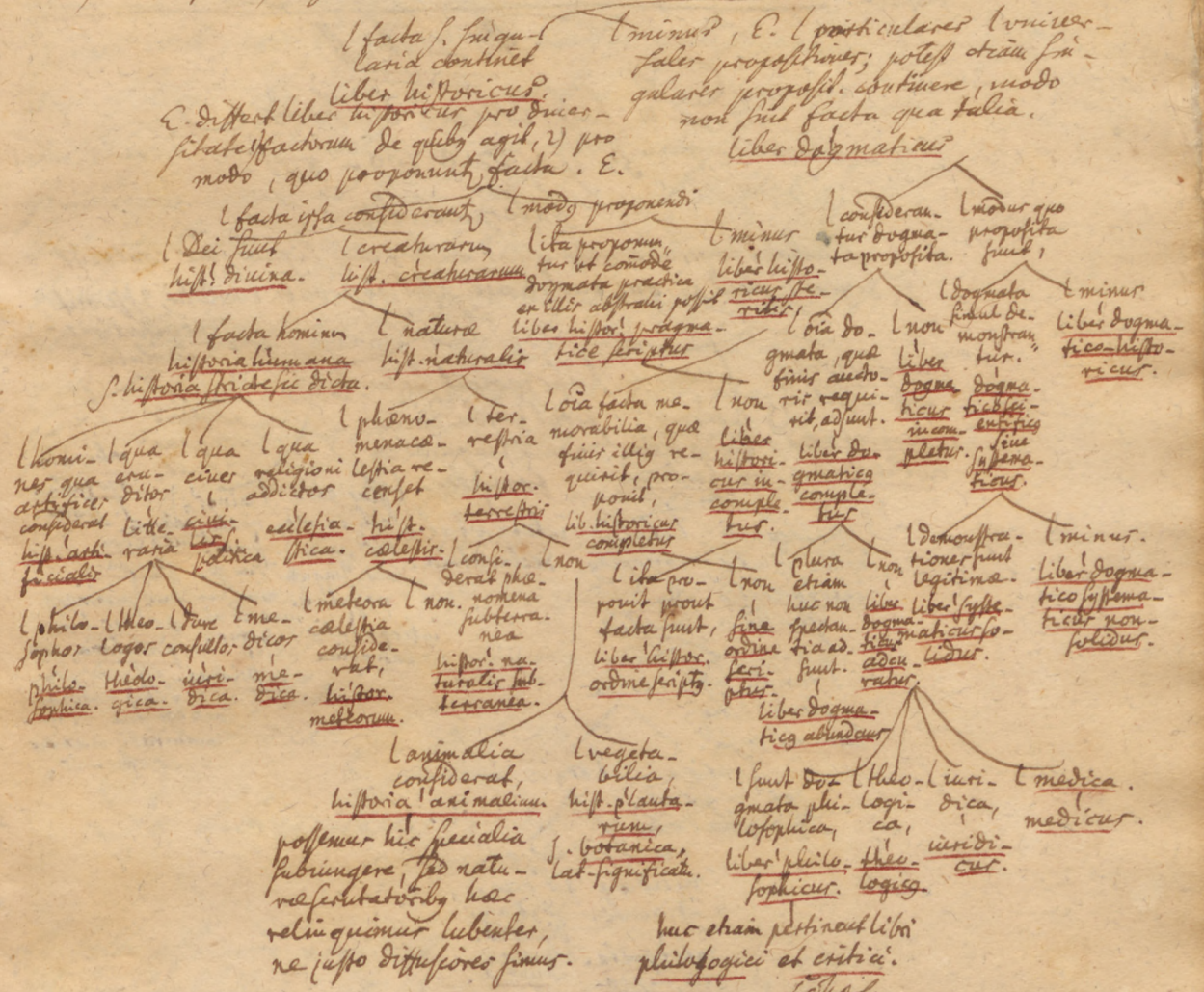
792) Hinc differunt libri

- 1) prout cognitio auctoris differet, quam de ob-
iecto quodam habet, *tradit*
- 2) prout obiectum differet, cuius cognitionem
- 3) prout modus differet, quo cognitionem
suam recenset.

Hinc igitur differentiam librorum ex hoc
fundamento sequenti Tabula:

Liber est

1) recensio 2) cognitionis auctoris cuius. de 3) aliquo obiecto scripta.

Possent adhuc pariter Philosophia,
Theologia, Juris prudentia et artis
medica determinari, nisi extra eas
vagari videremur.

Systonijß als dogmatijßes Cuißus unßföhl joll.
 Doch licten jett vorauß daß ein recht von jett
 ruffen Cuißus unßföhl künct. Daffo jucht der
 ff. Jud. § 820-859. ein man von jettorijßes
 Cuißus. §. 859. bis ja fult, ein man von dem
 dogmatijßes Cuißus unßföhl joll.

§. 93.

Quæß also müßt gezeigt werden, ein man von
 jettorijßes Cuißus unßföhl joll. Dittes ruffen
 dert daß ein eriffen erab dazü geseit, daß
 ein jettorijßes Cuißus unßföhl erab joll. Da
 nun dertolbi facta singularia ruffen (§. 793)
 dittes aber müßt auß dertijßes ruffen, jandem
 nur ein ab jettorijßes ruffen andern erillen
 jettgläubel erab müßt, (§. 828.) jett müßt ab
 erab jettorijßes unßföhl erab, ein ruffen
 mit dem gläubel a. dertijßes jettorijßes andern
 byßföhl jett. Daffo jucht der ff. Jud. ruffen
 fider (§. 820-24) a. ein dertolbi byßföhl
 jett (§. 824-31) §. 831. zeigt er erab ruffen
 a. ruffen jett, erab (§. 831-841) zeigt

er die requifita ruffen ruffen a. ruffen jett.
 Thut nun erill er jett, ein er von ruffen
 jettorijßes Cuißus unßföhl erab, joll. Dittes
 aber ruffen er dertolbi ruffen jett, ab erab.
 ein Cuißus unßföhl erab joll, ab erab.
 er er ruffen erab §. 841-43 gezeigt jett.
 Dertolbi er erab §. 845-54, müßt ruffen
 der ruffen gezeigt, ein von ruffen jett
 ruffen a. erab §. 859 bis ja fult, ein von ruffen
 erab dogmatijßes Cuißus unßföhl erab ruffen.

Schoß. Man jett der ruffen ruffen
 ruffen ruffen, erab er mit dem erab
 §. 89. adn. von dem ruffen ruffen
 Cuißus ruffen erab, ruffen erab.
 §. 94 ad §. 825.

Exinde constat fidem et scientiam non esse con-
 traditorie opposita, habent enim tertiam ex-
 perientiam jett. Amc non sequit quod si
 quis rei cuiusdam non habeat scientiam, e-
 andem credere teneat; potest enim eandem
 per experientiam admi cognoscere, atq; proinde

non opus habet ut illi rei ob auctoritatem
dicentis ad sensum prebeat, & et ut illam
credat.

Schol. probe notanda est haec propositio,
alias enim insuperabilis plane difficul-
tates praesentat. Scilicet vidimus in superi-
oribus principium contradictionis, ut est
principium syllogismi moruum non posse
demonstrari, hinc non scientificè cogno-
sci. Exinde vero minime gentium sequi-
tur, & illa principia credere debet, por-
sum de illis per experientiam convinci. Quod
si ^{non} pensatur, dubium exinde resultat, quod
quia principii contradictionis et syllogi-
smorum scientiam non habemus, sed illa
credere deberemus, etiam sequatur ut omnia
illa credere tantum possemus, quae illis
principiis superspiciunt. Atqui omnes ve-
ritates philosophicae ut principii inveniuntur
et superspiciunt, & omnes veritates
philosophicas credere debemus. & nullam
scientiam de illis habemus. & philoso-
phia non est scientia, nec ulla dat scientiam.

Solum vero dubium se ipsum destruit,
si ea pensamus, quae §. 94 dicta sunt.
§. 95 ad §. 926. 27.

Fides

assensus propositioni propter testem auctoritatem dicentis datus.

l a deo est propositio prolata	l ab homine <u>fides humana</u>
<u>fides divina.</u>	l ratione suffi- ciente ad cre- dendum nihil <u>fides oculata.</u>
	l non <u>fides caeca.</u> hinc <u>credulitas?</u>

§. 96. ad §. 828.

Facta sunt actiones cum singularibus suis circum-
stantiis consideratae, & actiones omnimode
determinatae s. individualiter (§. 52. Pr. leg.)
Facta & demonstrari nequeant si actiones
cum singularibus suis circumstantiis confide-
ratur s. actiones individualiter demonstrari
nequeant (§. cit.) Demonstrare autem est ex
principiis indubitatis aliquid deducere (§.
49 Pr. leg.) Quod si & actiones individualiter non
possunt ex principiis indubitatis deduci a nobis
consequens erit, quod nec facta a nobis demonstrari
possunt.

§. 97.

Jam vero ad principia indubitata nihil nisi de
finitiones legitime formatae ex experientia, axio-
mata, postulata, ac propositiones antea factis
probatae referri potest, (§. 74. Schol. Prof.) si igitur
actiones individuales ex his deduci nequeant, et
iam facta demonstrari non possunt (§. 96.)
Consideremus E. singula membra quos rem pe-
nitius perspiciamus.

§. 98.

Quod igitur primo definitiones legitime forma-
tas concernit, per se patet, quod antequam ex
his factum demonstrari potest, nos prius
definitionem illius legitimam habere debea-
mus, alias enim non poterit factum ex de-
finitione legitima demonstrari. Jam vero
factum quodlibet est existens et individu-
um (§. 44) quod nos quidem complete cogno-
scere non possumus, E. nec notionem comple-
tam, nec E. definitionem legitimam de fa-
cto formare possumus (§. 50. 277.) Ergo nec

ex definitionibus facta demonstrari pote-
runt (§. 97. adn.)

Cor. 1. Quoniam autem axiomata, postu-
lata ac propositiones probando ex
definitionibus deducendo oriuntur (§. 482)
nec E. formari possunt, ubi de-
finitiones formare nobis impossi-
bile est. (§. 48.) hinc etiam facta neq.
ex axiomatibus neq. ex postulis, neq.
ex propositionibus demonstrari a nobis
possunt.

Schol. Quodsi vero a Deo facti cuiusd.
Definitio nobis daretur, tunc pos-
sibile esset, ut illud demonstrare, ex illa.

Cor. 2) Si igitur a nobis facta adhuc demon-
strari deberent, necessario ex experi-
entia fieri id deberet (§. 97. adnot.)
immo plane demonstrari a nobis non
poterunt, si ex experientia non pote-
runt demonstrari. Huius vero im-
possibilitatis ex sequentibus patebit.

§. 99.

Experientia est cognitio sensu acquisita (§. 705)

qua nihil cognoscimus, nisi singularia et individua (§. 44. 706.) quae sunt facta (§. 96. adn.) & per experientiam nihil nisi facta cognoscimus, seu objecta experientiae sunt tantum facta. Quod si igitur facta ex experientia demonstrari deberent ex cognitione factorum id fieri deberet. Ergo factum ex facto demonstrari deberet. Si hoc igitur nobis impossibile est, ut factum ex facto demonstraremus, tunc certe plane impossibile nobis foret, ut facta demonstraremus. §. 100.

Si autem factum ex facto demonstrari deberet tunc fieri deberet vel ex facto ab ipso, quod demonstrari debet, diverso, vel minus, si posterius esset, tunc factum ex se ipso demonstrari deberet, adeoque deberet esse principium demonstrandi et demonstrandum ipsum simul, quod est absurdum. & ex facto ab illo quod demonstrari debet, diverso fieri debet, vel (per oppositionem) vel igitur ex facto ante-

cedente vel subsequente); posterius iterum est absurdum, quippe factum subsequens nondum adest, & nec ex illo anteceditur demonstrari potest. & ex antecedente fieri debet. Atqui hoc impossibile est, enim vero si antecedens factum iterum demonstrari deberet, et sic ad primum usque factum pergeret, tunc primum illud demonstrari nequit, quia anteceditur factum non amplius adest, ex quo demonstrari potest (§. 99) & nec reliqua facta ex illo demonstrari possunt, & facta quae a nobis plane demonstrari non possunt, q. e. d.

Schol. 1. sic igitur patet veritas huius propositionis ex demonstratione, quam omnes, quantum ego quidem memini, Logici ab omni demonstratione adducunt, quod et ipse L. W. de Wolf in Log. lib. (S. 612. p. m. 450. scilicet, cuius verba ita sonant: qui novit formam demonstrationis cum offensive, tum apogogica, is haud difficulter nobis largietur, res facti demonstrari non posse.

Schol. 2) Sunt, qui propositionem hanc, quod facta a nobis demonstrari nequeant, indubium vocant, idq. ex duplici fundamento. Primo dicunt: facta debent habere rationes suas sufficientes, (p. princ. rat. suff.) & possunt ex rationibus sufficientibus deduci. ratio sufficientis rei autem est principium indubitatum. Ergo facta possunt ex principiis indubitatis deduci & demonstrari (p. def.) & falsa est propositio: facta non possunt demonstrari. Sed facilis est responsio: Cum vero tota obiectio nihil aliud vult ac possibile esse in se, ut facta demonstrantur, quis hoc autem negavit unquam? Aliud est in se possibile esse ut facta demonstrantur, et aliud, nobis impossibile est ut illa demonstrantur. Possemus tantum negare, prius autem ultro concedimus; Sed si possibile est, ut facta demonstrantur, non nobis.

Schol. 3) Alterum fundamentum, ex quo negare solent propositionem hanc, ab experientia desumptum est; Dicunt scilicet ipsam experientiam docere facta actu ab hominibus esse demonstrata et adhuc demonstrari posse et demonstrari. sic v. c. demonstratum est, Deum hominibus lapsis revelationem

64
 dedisse, quod factum aliquod est. it. astronomi phenomena caelestia futura ante longam annorum seriem demonstrarunt v. c. Casus Cometarum, it. eclipsis solis, quae tamen facta sunt, & aperte ex experientia constat, facta actu ab hominibus demonstrari & demonstrari posse. Verum enim vero licet hoc verum sit, posse eiu modi res demonstrari a nobis, quae facta sunt, ex hoc tamen nunquam sequitur, illas res ut facta h. e. ut actiones cum singularibus suis circumstantiis considerari demonstrari a nobis posse. Aliud enim est factum aliquod demonstrari ut actionem, et aliud illud demonstrare ut actionem cum singularibus suis circumstantiis consideratum, h. e. factum tanquam factum; prius et a nobis fieri potest; possumus nos factum aliquod demonstrare ut actionem aliquam h. e. quoad generalia, quod etiam ex generalibus fit principis, ut factum autem h. e. et singularibus circumstantiis actiones nunquam demonstrantur a nobis, nec possunt ita demonstrari. Jam adplicemus haec ad illa

exempla, quo in contrarium proferuntur,
 1) si dicitur demonstratum est hoc factum esse
 Deus revelationem hominibus dederit,
 tunc ex ipsa huius facti demonstratio-
 ne constat, illam ex generalioribus prin-
 cipis nimirum ex requisitis optimi
 mundi esse formatam, & non esse ex sin-
 gularibus circumstantiis formata, &
 nec hoc factum ut factum sed tantum
 2) ut actio demonstrata est. Item etiam
 valet de reliquis exemplis adducis. sic
 si d' Astronomus v. c. demonstrat cometam
 quendam hoc vel illo anno appariturum
 tunc id non ex singularibus circumstan-
 tiis huius facti demonstrat, sed ex gene-
 rali principis demonstrat hanc pro-
 positionem: hoc vel illo anno cometa
 apparebit, atq; tunc demum ex illa
 demonstratione singulares circumstantias
 quardam cum apparitione huius co-
 mets coniunctas deducit. & ita cum
 hoc huius facti demonstratio non e-
 demonstratio facti qua facti, sed qua
 actionis.
 Cor. Datet vero insimul ex resolutione horum

dubiorum, quomodo propositio hac fa-
 cta a nobis demonstrari non possunt, in-
 telligenda sit, sub semper reduplicata, facta
 quatenus facta sunt, non possunt a nobis
 demonstrari, quatenus vero ut actiones
 tantum considerant, atenuis etiam adhuc
 demonstrari possunt.

S. 101 ad 3. 2. 5.

Ergo testi oculato dexteritas deneganda est
 1) si sensus eiusdem non sunt bene compositi, hinc
 a) si visus in visum agit, qui non bene com-
 positus est, tunc n. poterit habere dexte-
 ritatem, & nec testimonium illius valere
 potest.
 b) si visus in auditum agit, qui non bene com-
 positus est, v. c. casu + + + + +
 c) si gustum, olfactum, tangit, qui non
 bene compositi sunt, v. c. casu + + + + +
 2) si adeo remotus fuit, ut res non comode
 in organa sensoria agere potuerit v. c. casu
 inuicem + + + + +
 3) si ad circumstantias singulares rite atten-
 dere non potuit, Ergo
 a) si obiecta citius sensibus subducunt, quam
 ad illas attendere poterit.

Ad Cap. XIII.

De reputatione et defensione.

§. 105.

So sollte also nicht gezeigt werden, wie andere für die
 Spium inwendigst werden sollte. (S. 103. adu)
 Man beschuldigt aber unterd. nur ein andern
 gewisse Jussur, od. aber so darndes dieselbe
 bewiesen, das so einw. Jussur sey. Ist das
 rathen, so ist nur ein impugatio, ist das
 andere, so ist eigentl. eine refutatio. Insofern
 ist der §. aut. zuerst §. 885 diese Logik, und
 deducirt daraub constataria, bis zum §. 889. In
 der bis §. 906 geht es die requisita zu der im-
 pugnation u. refutation. In beyd. Fällen aber
 muß der andere seiner Däts unterd. von dem be-
 schuldigten Jussur, zubehoren oder nicht, u. was
 das rathen ist, so bewiesen er unterd. feilänge.
 Insofern Däts nicht refutirt sey, oder unzulängl.
 im rathen Falle defendirt er sich einw. in andere
 Falle soll er nur ein tentamen defensionis an-
 zufergen §. 906. bis zu Ende des Cap. was
 bey beyd. Fällen zubehoren.

Ad Cap. XIV.

De methodo disputandi.

§. 106.

So ist der Jussur gezeigt worden, wie es mit der im-
 pugnatione, reputatione, tentamine selbst be-
 zogen.

refutatio sey. Insofern gezeigt unterd. einw. od. Jussur
 defension. Aus dem letzten rathen Dicitur, das
 Jussur (S. 911.) gescheit werden; als dem rathen aber
 rathen disputationes. So muß der Jussur gezeigt
 werden, wie es mit dem disputationibus be-
 zogen, wie es mit dem Jussur. Insofern rathen, das
 Jussur ist abgelehnt einw. Jussur von der disputa-
 tione sein, Insofern geht §. 913 da Jussur,
 was §. 914) die Jussur angibt welche zur
 disputation gehören, nam. opponens, respondeat u.
 profer. Und nun die disputationes unterschieden
 sind u. nachdem der modus unterschieden ist, wie
 die impugatio u. refutatio angeordnet sind,
 1) nachdem der Jussur unterschieden ist, wie
 Jussur eillen die selbe angeordnet werden; Insofern
 geht der Jussur §. 916. Insofern unterschieden §. 916.
 bis von da an geht es die Jussur die die dis-
 putationes Jussur zubehoren, Jussur d. Jussur
 von §. 916-922 unterschieden, von §. 922 bis zu
 Ende sind unterschieden.

Ad Cap. XV.

De ratione veritatem alii rite
proponendi.

